Sosyalizm için; Emperyalizme ve Faşizme karşı, devrim mücadelesinde

PROLETER

4

"EMEKÇİ HALK OLMADAN BÜTÜN BOMBALAR GÜÇSÜZDÜR, HEM DE GERÇEKTEN GÜÇSÜZDÜR..."

2. MC, ve DEVRİMCİ GÖREV

İkibuçuk yıl iktidarda kalan faşist MC (ki bu dört başlı hilkat garibesi, burjuvazinin örgütlenmiş baskı kuvveti devleti faşistleştirmek için) her türlü sömürü, zulüm ve baskı mekanizmasını geniş emekçi yığınlar üzerinde uygulaya gelerek sermayenin uşaklığını ve bekçi köpekliğini yapmıştır.

Ekonominin tam bir çıkmaz içine girmesi iç ve dış ticareti felç etmiş hatta devletin dış ülkelerdeki büyük elçiliklerinden bazılarında çalışanlara ücretleri ödenememiş (dış ülkelerin bir kısmı karşılığı olmadığından çekleri ödememiştir.), her türlü ithal mallarında büyük sıkıntı başgöstermiş, iç ticarette durgunluk, tüketim malları üretiminde durgunluk, enflasyonun gittikçe hızlanması ülkeyi tam bir "yoklar ülkesi" haline getirmiştir. İşbirlikçi burjuvazi ve yandaşları derinleşen kriz nedeniyle geniş emekçi yığınların üzerlerindeki ekonomik ve siyasal baskıyı artırmıştır. Buna karşılık faşist MC, yükselen halk muhalefetiyle karşılaşmış (bu muhalefet genellikle kendiliğinden olmuştur) ve faşist MC, halkımız üzerindeki baskı, zulüm ve talan politikasına hız vermiştir. Bunun binlerce somut örneğinden bir tanesi Madeni Eşya Sanayii İşverenleri Sendikası (MESS) bu iş-kolundaki toplu sözleşmeleri grup sözleşmesi haline dönüştürmek ve sendikalaşma, toplu sözleşme, grev gibi işçilerin en doğal haklarına set çekmek, kıdem tazminatlarını, ihbar tazminatlarını ve ücret artış-

(Devamı sayfa 2'de)

'sol çocukluk, mu? proleter taktik mi?

"Bu, sabır gerektiren uzun vadeli bir süreçtir ve 'Hiçbir zaman uzlaşma yok, zikzaklar yok' cinsinden kestirme "çözümler" ancak devrimci proletaryanın etkisini baltalar ve onun güçlenmesini önler" (Lenin, Sol.Kom.Ço.Has. sayfa 78).

5 Haziran seçimlerine ülkemiz, Amerikan emperyalizminin gözetimi, denetimi ve giderek yönetimi altında kurulan dört başlı faşist MC iktidarının zulüm, baskı ve kitleler üzerinde yılgınlık yaratmaya çalıştığı ve bu yolda da bir çok provakasyonlar gerçekleştirdiği bir ortamda geldi.

Ülkemiz, 5 Haziran seçimlerine, Amerikancı faşizmin, CIA'nın, MİT'nin, Kontr-Gerilla ve bunların yardakçısı başıbozuk üçbuçuk faşist komando bozuntusunun saldırılarının alabildiğine arttığı, sokaklarda devrimci ve yurtseverlerin katledildiği, ekonominin dar boğazlardan öte iflas ettiği, temel ihtiyaç maddelerinin bile bulunamadığı kısacası bir yoklar ülkesi olarak geldi.

Faşist MC koalisyonu seçime, kendi içinde bile tutarsız iç ve dış politikaları, temel atma yarışları ve kardeş-yeğen zengin etme çabalarından dolayı tavanından tabanına kadar çöken bir yapı halinde gelmiştir. Amerikasından ve işbirlikçi sermayesinden icazet alan AP başkanı "faşist Demirel", hem MC koalisyonundan kurtulmak (seçim sonuçlarındaki halkın MC'ye verdiği ders ve MC partilerinin yenilgileri onları şu günlerde tekrar bir araya getirmiştir), hem de sağdaki partilerin oylarını alarak tek başına iktidar olma hayalleriyle erken seçimi tek çare olarak gördü. Erken seçim reformist burjuva partisi CHP'nin de desteğiyle meclislerde kanunlaşarak kesinleşti.

(Devamı sayfa 21'de)

larını dondurmak amacıyla geniş bir uygulamaya girmiştir. Sanayi işçisinin en bilinçli, mücadeleci ve gözü pek olanlarını bağrında taşıyan DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasında örgütlü yiğit işçiler işverenlerin toplu sözleşmelerde çıkardığı bu uyuşmazlıklardan dolayı yasal hakları olan "Grev" e başvurmuşlardır. Bugün 20.000'in üzerinde maden işçisi grevdedir ve devam eden uyuşmazlıklar nedeni ile grevdeki işçilerin sayısı 40.000'e ulaşabilecektir. İşverenlerin bu "hukuk" dışı (kendi hukukları) davranışlarına karşı işçi sınıfı, mücadelesinin gereği olarak sınıf dayanışmasının en güzel örnekleriyle cevap verip MESS'i dize getirinceye kadar mücadele etmeye kararlıdır. Diğer taraftan faşist MC ilerici, yurtsever, demokrat ve devrimciler üzerindeki şiddet politikasını devam ettirmiş siyasi cinayetler, sokaklarda adam öldürmeler had safhaya varmıştır. Amerikan emperyalizminin denetimindeki işbirlikçi burjuvazi ve onun müttefikleri derinleşen ekonomik-siyasi kriz nedeniyle faşist uygulamaları artırmasıyla, yükselen halk muhalefeti ile karşı karşıya gelmişlerdir. Emperyalizmin genel krizinin ülkeye yansıması, ülkedeki (sanayi, tarım, ticaret) burjuvazinin kendi içindeki ve birbirleriyle olan çelişkileri onları erken seçime itmiştir. Burada CHP (reformist burjuvazinin yönetiminde bir kitle partisi) dayandığı geniş halk kesiminin ekonomik-demokratik taleplerine uyarak erken seçimde etkin rol oynamış, faşist MC'ye karşı belirli derecede tavır alıp halkın taleplerine cevap vermeyi vaad etmiştir (!).

Faşist MC halkın en demokratik haklarından biri olan oy hakkına engel olabilmek için 5 Haziran öncesi her türlü terörü uygulamıştır.

5 Haziran seçimlerinde CHP 213 milletvekili çıkarmış, halkımız faşistlere karşı CHP'yi desteklemiş fakat CHP tek başına mecliste çoğunluğu sağlayamamıştır. CHP'nin çoğunluğu sağlayamamasında kendisinin hataları yanı sıra TİP, TBP ve diğer parlamentocularımız da (parlamenter mücadeleyi tek ve baş mücadele kabul edenler veya öyle sanlar) oyların faşistlerin ağırlıkta olduğu kesimlere gitmesinde dolaylı veya dolaysız etken olmuşlar, böylece CHP güven oyu alacak çoğunluğa erişememiştir.

4 Temmuzdan beri Demirel 2. faşist MC hükümetini kurmak için gerekli girişimlerini sürdürmüş ve işbirlikçi burjuvazinin talepleri doğrultusunda faşist bir hükümeti oluşturmak üzeredir.

Faşizme karşı işçiler, köylüler ve tüm emekçiler, ideolojik-politik mücadeleye hız vermeliler, sömürü, zulüm ve yalan düzenine karşı mücadelenin örgütlenmesi için onun kanlı çizmesinin ve kara yüzünün açığa çıkması için yılmadan ve usanmadan en kararlı ve en aktif şekilde çalışmalıdırlar.

2. MC, sömürü, zulüm ve yalan düzeni, faşizm demektir.

2. MC, işsizlik, pahalılık, açlık ve sefalet demektir.

2. MC, devletin ve devlet kuramlarının faşistleştirilmesi, siyasi cinayetlerin alabildiğine arttığı, sokaklarda insanların öldürüldüğü; tüm devrimci, yurtsever ve demokratların işkence gördüğü halk düşmanı bir düzen demektir.

2. MC, öğrenim ve öğretim özgürlüğünün olmadığı, tüm anti-faşistler için işkencehane ve hapishane demektir.

2. MC, ülke ekonomisinin yok olduğu, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bekçi köpeklerinin gözü dönmüş kanlı mekanizması demektir.

Tüm bunlara karşı basın yayın yoluyla ideolojik mücadele sürdürülürken, geniş halk yığınlarının muhalefetinin örgütlenebilmesi için ajitasyon ve propaganda çalışmaları hızlanmalı (mitingler, gösteriler, konferanslar, grevler, Türk-İş'in genel grev çağrısının (!) devrimciler tarafından yaygınlaştırılması ve hayata geçirilmesi ve faşist MC'nin teşhiri için, faşizmi yenecek tek kuvvetin kitleler olduğu gözden uzak tutulmayarak en geniş emekçi kitlelerinin anti-faşist eylemlerinin örgütlenmesi) sömürü ve yalan düzeni demek olan 2. MC'ye karşı ANTİ-FAŞİST eylem birliği oluşturulmalı ve bu birliğe işçiler,köylüler, tüm çalışanlarla birlikte faşizme karşı olan en geniş yığınları katmaya çalışılmalıdır.

Anti-faşist halk cephesi işçi sınıfının ve yanında yer alacak diğer sınıf ve katmanların örgütlü mücadelesi ile gerçekleşeceğini unutmadan sosyalistler kendi örgütlerini oluşturma işine hız vermelidir. Ayrıca değişik sınıf ve tabakalar kendi içlerinde de örgütlü olmak zorunluluğundadır.

PROLETER

faşizme karşı ideolojik mücadele acil ve önemli bir görevdir

PROLETER ilk sayısında "çıkarken" başlıklı yazısında ekonomik ve politik alanlarda olduğu gibi ideolojik alanda da emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı mücadeleyi ilk ve temel görev aldığını belirtiyordu. Sosyalist hareketteki sapmalarla ve burjuva reformizmi demek olan "sosyal demokrasi" ile ideolojik mücadelesini bu genel doğrultuya tabi kılmak amacında olduğunu açıklıyordu. Oysaki gerek aylık bir yayın olmak ve gerekse diğer nesnel ve öznel koşullar nedeniyle bu sorun dergimizce ele alınmadı.

Fakat içtenlikle belirtelim ki, nedeni ne olursa olsun böyle bir görevi tavsatmış olmamız bizim hesabımıza gerçek bir kusurdur. Bundan böyle dergimizde emperyalist faşist gerici kültür ve ideolojiye karşı mücadele amacıyla özel sayfalar ayrılacaktır. Bu sayfalarda sınıf bilinçli işçilere ve kadrolara yol gösterici yayınlara yer verilecektir.

1971 öncesinde ülkücüler 3-5 beslemeden, aylaktan gayrı kimseler değillerdi. "9 ışık" safsatasına kimsenin itibar ettiği yoktu. Ülkücülük denen bu ideolojiyi kimse ciddiye almıyordu. Faşist ideolojinin küçümsenmesi hatası bugün bizi bir milyon oy, onbinlerin katıldığı mitinglere tanık olmaya getirmiştir. Anadolunun hemen hemen tüm kasabalarında genç nesillerin bir kurt gibi uluya uluya dolanmalarına getirmiştir. 18-20 yaşındaki insanlar "Hedefimiz Turan, Rehberimiz Kuran" diyerek adam öldürmektedirler. Bu insanların tümünün de satılmış oldukları düşünülemez. Bunca insan Türkeş gibi bir cani elebaşısının peşinden gitmektedir. "Şeriat" özlemleri 13-15 yaşından başlamaktadır. Bütün bu olgular faşizmin böylesi yaygın bir tarzda ve süratle kitle tabanı buluyor olması asla küçümsenecek bir olay değildir. Geniş insan topluluklarınca "ülkücülüğün" bu denli benimsenmesi ya da benimsetilebilmesi aklı başında her devrimciyi düşündürmelidir. Devrimci hareketimiz kitle örgütleri ile faşizmin (ülkücülüğün) karşısında yoğun bir ideolojik kampanyaya koyulmalıdır.

Devrimciler arasında yanlış ve o ölçüde de yaygın bir kanaat var. İdeolojik mücadele denilince yalnızca sosyalizm adına ortaya çıkmış sapmalarla mücadele anlaşılıyor. Dolayısıyla toplumu ve bireyleri faşizme karşı ideolojik olarak cihazlandırmak değil de "bizantinizm" ortalığa egemen oluyor. Dolayısıyla toplumda ve bireyler üzerinde işçi sınıfı ideolojisini ve kültürünü egemen kılmak ve böylece devrimci cepheye yeni katılımlar sağlamak değil de "fraksiyonumuza" adam kazanmak söz konusu oluyor. Bu anlamsız ve kısır ideolojik mücadele anlayışı aslında bugünkü baş belalarımızın bir çoğuna kaynaktır.

Anımsayalım; "işçilerin şerefi ve doktorların şerefi" konusunda olsun "alevilerde zina" konusunda olsun faşist gerici ders kitaplarında yapılan iğrenç aşağılık propagandalara karşı yürütülen mücadele az mı etkili olmuştu? Toplum faşizmin ve gericiliğin alçak çehresini ne denli açık olarak görmüştü. Hiç kuşkusuz daha bir çok konularda ideolojik saldırılar düzenlenebilir.

Yine ders kitapları ile ilgili bir örnek verelim: DEV-LİS örgütüne mensup bir gurup liseli öğrenci tarafından hazırlanmış ve DEV-LİS tarafından yayınlanmış bir kitap var. Faşist Tarih kitaplarının eleştirisi... Olağanüstü kutlanmaya lâyık bir çaba. Liseli gençler burjuvazinin yeni nesillere vermek istediği tarih anlayışını liğme liğme etmiş... Her işçi her emekçi her yurtsever mutlaka bu kitabı bulmalı, okumalı ve çocuklarına okutmalıdır.

(Devamı arka sayfada)

GEÇMİŞİN DERSLERİNDEN YARARLANALIM

1961 Anayasasının getirdiği nisbi öz gürlük ortamında özellikle 1963 - 1965 arası devrimci hareket bir çığ gibi büyüdü ve bu büyümede iki yöntemsel sorun büyük faktör olmuştur. Birincisi, siyasal ajitasyonu temel alan bir çalışma yürütülmüş her konuda düzenin maskesi indirilmiş, gerçekler en geniş kitlelere mal edilmiştir. İkincisi ise, o dönemde bir çok tabu yıkılmış bir çok değer yargısı alt üst olmuştur. Faşist-gerici tabuların yıkılışı bir çok değer yargılarının değişmesi işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne önemli mevziler kazandırmıştır. Bu ise emperyalizmin, faşizmin ve gericiliğin tam anlamıyla bir ideolojik "top atışına" tutulması sonucu olmuştur. Geçmişin olumlu deneylerinden dersler çıkarmalıyız. Bugün MHP'si, MSP'si "işçi fabrikaya ortak", "faize, sömürüye son" diye şiarlar atıyorlarsa bu işçi sınıfımızın yürüttüğü kampanyaların etkisindendir.

Fakat itiraf etmek gerekiyor ki, sorunlar hep genelde kalıyor. Ya da "ders kitapları" olayı gibi faşizmin "fahiş" açık vermesi gerekiyor. Oysa ki biz sorunun daha da üstüne varmalıyız. Her an durmaksızın ara vermeksizin ideolojik mücadeleyi sürdürmeliyiz. Toplumdaki her olayı bu alanda bir fırsat olarak değerlendirmeliyiz. Örneğin şu geçtiğimiz Mayıs ayını ele alalım.

1) Bir Mayıs; bir mayıs'ın bahar bayramı değil, işçi bayramı olduğu gerçeği topluma kabul ettirilmiş durumdadır.

2) Üç Mayıs Türkçülük Günü; faşistler bugünü olağanüstü çalışmalar çabalarla faşist ideolojileri için bir saldırı vesilesi yapıyorlar. Bizim Bir Mayısımız üzerine sağ cephenin ne denli bir yoğun bir kampanya açtığı bellidir. Ama biz "ergenekon efsanesi", "Turan hayali" üzerine ne kadar gittik. Üç Mayıs üzerine ne kadar anti-faşist, anti-şovenist ideolojik çalışma yaptık. Bozkurt diye bir hayvanı bir çok insan, ata diye kendine belliyorsa bu birazda bizim bilim dışı demagojiye karşı savaşamadımığızdan değil midir?

3) 19 Mayıs ... 27 Mayıs ... Bütün bu tarihler mahiyetleri hakkındaki tahlillerimiz ne olursa olsun emperyalizme karşı milli kurtuluş mücadelesinin simgesi değiller mi?.. Halk düşmanı bir diktatörlüğe karşı bir mücadelenin kilometre taşı değiller mi?... Biz ne yapıyoruz?.. Adamlar, 27 Mayıs Anayasasına kudurmuş gibi saldırıyorlar. Bu boşuna değildir... Abdülhamit, Vahdettin, Menderes gibi işbirlikçi despot diktatör her türden halk düşmanı ülkemizde itibar sahibi kimseler oldular. Bu olacak iş midir?.. Bunda gerici faşist ideolajinin toplumda egemenlik kazanmasının ya da en azından rahat at oynatmasının hiç mi rolü yoktur ve bu rahatlığı onlara verebildiğimiz için biz hiç mi suçlu değiliz?.. Biz örneğin 6 Mayıs şehitlerimiz için onların yapabildiklerini aynı ölçüde yapabiliyor muyuz?

4) Son bir örnek daha verelim, 29 Mayıs Istanbul'un fethi. Istanbul'un fethi ve Fatih Sultan Mehmet Han... kimdir? Fatih yetenekleri ve zekası ne olursa olsun, hangi sınıfın adamıdır?Istanbul'u neden Fatih alabildi de daha önce alınamadı? Acaba Istanbul'un 1453 yılında fetih edilmesi Fatih'in dehası mıdır? Easas etken yoksa tarihsel toplumsal ve ekonomik şartların zorunla sonucu mudur Bizans'ın yıkılışı?.. Bugün Türkiye'de gencecik insanlar, işçiler, köylüler katlediliyor. Zindanlar yurtsever dolu... Nice halk çocuğu işkenceler altında... Tüm bunları egemen sınıflar ne adına yapıyorlar, "Devletin Bekası".

İşte bunların baştacı ettikleri Fatih de devletin bekası için "oğlunu öldürmeyi yasallaştıran" padişahtır. Fatih, zamanında, egemen sınıfları temsil ediyordu, sömürücü zalim feodal despotluğu temsil ediyordu. Belki Osmanlı padişahları içinde yetenekleri en parlak olanı idi ama bu durumu onun sınıf karakterini değiştirmez. Bugün Fatih bayraktarlığı yapanlar kimi temsil ediyorlar? Şimdiki sömürücü zalim sınıfları..

Bu hamaset edebiyatı kimin yararına? Mezar taşları ile övünmek yaşayan hangi ulusa yarar sağlar?.. Bu nutuklar hangi sınıfın gözünden hangi gerçeği gizlemeyi amaçlıyor?..

Tüm bu soruların cevabını en geniş halk yığınlarına duyurmak bu milliyetçi şoven-gerici ideolojik saldırıyı göğüslemek ve ilerici emekten yana proleter enternasyonalist kültürün yayılmasını ideolojinin yerleşmesini sağlamak mutlaka başarılması gereken, acil olarak başarılması gereken görevlerimiz arasındadır.

KAHROLSUN EMPERYALİST FAŞİST GERİCİ KOLTÜR

Bizim ideolojik planda ilk görevimiz emperyalist-faşist-gerici saldırıyı kırmaktır. Bu kültürü ve ideolojiyi teşhir etmektir. Bizce bilmem hangi sol yazarın herhangi bir eserini eleştirmek kadar önemlidir (ve mutlaka milyon kere daha önemlidir), bir faşist yayını teşhir etmek. Diyalektik ve tarihi materyalizm üzerine aynı nitelikte 4 kitap okumaktansa örneğin temel bir kitap okuyup o bilgilerin ışığında tarih öğrenmek daha önemlidir. Örneğin "Nazi İmparatorluğu" isimli eseri (özellikle birinci cildini) okumak faşizm üzerine derin tahliller yapan bir sürü yanlışı okumakla kaybedilecek zamandan çok daha yararlı sonuçlar verecektir bize.

Faşizm nasıl bir taban oluşturuyor, bunu yaparken hangi yolları izliyor?.. İşte örnek olsun diye bir kitabın teşhirini yapacağız. Bazen yorumsuz bazen kısa yorumlarla aktaracağız konuları. Ve o zaman bir kez daha anlaşılacaktır ki bu kadar muazzam zırvaların peşinden gidiliyorsa bu biraz da bizim kabahatimizdir.

Düşmanı taktik planda küçümsemek hatadır. O küçümsemekle önemini yitirmez. Ancak biz yanılırız. İşte bugün de bizim faşizmin ideolojik saldırısı ve faşizme karşı ideolojik mücadele sorunları karşısındaki durumumuz böyledir.

Her Gün gazetesi yazarlarından Necdet Sevinç'in, Dede Korkut yayınları arasında çıkan "Ülkücüye Notlar" adlı kitabında "Milliyetçi Toplumcu" diğer adıyla "Ülkücü" denen eli kanlı cinayet şebekesine taktik planda verdiği öğütleri okurken faşizmin ne denli bilim ve mantık dışı ne denli insanlık düşmanı olduğunu bir daha görüyoruz. Yazar, bu kitabında maskesini korkusuzca, utanmazca kendi eliyle aşağıya indiriyor ve gerçek yüzünü bize gösteriyor.

ÜLKÜCÜLÜK İNSANLIĞA DÜŞMAN IRKÇI FAŞİST BİR MİLLİYETÇİLİKTİR

Kitabın 17. sayfasında şöyle yazıyor: "sözgelişi İngiltere'nin Türkiye üzerindeki çıkarlarını arttırması veya koruması nasıl İngiliz milliyetçiliğinin gereği ise bu lanatlenmiş adanın batırılması da Türk milliyetçiliğinin hedefidir."

Bu adamlara göre "Türkün Türkten başka dostu yoktur herkes Türklük üzerinde hegemonya peşindedir. "Yani her millet Rus, Amerikan, Yunan, Bulgar, vb. İngilizler gibidir. Öyleyse bizim milliyetçiliğimiz neyi hedefler? Bütün dünyayı batırmayı. Onların mantığı budur. Ama bunların Britanya adasını denizin dibine yollama iddiaları yalan. İsteseler de yapamazlar, bunu. Yukardaki sözler, kitlelerin gözüne çekilen perdedir.Bunların boğmak yok etmek istedikleri,halkımızın mücadelesidir. Bunların esas düşmanları dışarıda değil, Anadolu topraklarının üstünde yaşayan yoksul halkımızdır. Bunlar düpedüz ABD emperyalizmi ve çok uluslu şirketlerin Anadoludaki vurucu güçleri, cinayet şebekeleridir. Bunlar İngiltere'ye saldıramazlar. Ancak ülkemizdeki gibi yoksul halkın kurtuluş mücadelesine karşı dururlar, emperyalizm adına İngiltere yi batırmaktan söz ederler ama örneğin, Mısır'a hava indirmesi yapan İngiliz, Fransız askerlerine alkış tutarlar. Cezayir'in yiğit halkı,emperyalist Fransız ordusuna karşı savaşırken Birleşmiş Milletler'de Fransa lehine oy kullanırlar. Kore'de kurtuluş mücadelesi veren Kore halkının kanını dökmek üzere yoksul anadolu çocuğunun eline ABD markalı silah vererek Koreye gönderirler. Kore'ye gönderilen Mehmetçiklerin arasında bir tek çocuğu yoktur bunların. Kore'de yatan, çatlak tabanlı eli nasırlı Anadolunun yoksul halkının çocuklarıdır. Britanya adasını denizin dibine batırmakmış. Güleriz buna. Bunların ağa babası Enver Paşası, Talat Paşası Alman emperyalizmine satarak Anadolu insanını kırdırmıştır birinci dünya savaşında... Bunlar da yapsalar yapsalar bu kadarını becerirler.

Bu kitabın arka kapağında aynen şu satırlar var, "yaradılışımızın sebebi materyalist ilkelerle değil, ilahi kanunlarla ilgilidir. Bu sebep vatan için savaşmak, din için savaşmak, Türklük için savaşmak, şartlar ne kadar olumsuz, düşman ne kadar kancak, dost ne kadar kahpe olursa olsun savaşmak, savaşmak, savaşmak ve bir tek Türk'ün saçının bir tek teline bütün bir cihanı kurban edecek milli devleti kurup devleti kurup kapitalist ve komünist boyunduruğunda ezilen bütün milletlerin

istiklal hareketlerini organize etmektir. Allah bazılarını Türk yaratmıştır ve Türk bunun için yaratılmıştır".

Demek ki, "Yaradılışımız sebebi bir tek Türkün saçının bir teline bir cihanı kurban edecek milli devlet kurmak". Örneğin İngiliz işbirlikçisi Vahdettinin bir tek teline "Ey askerler sizler gibi işçi ve köylü olan Türk işçi ve köylülerine karşı sizi savaşa gönderenlere isyan edin" diye ülkesinde kampanyalar açan Yunan işçi sınıfını kurban edeceğiz ve vatanları Yunanistan'ı denizin dibine batıracağız bunun da adı milliyetçilik olacak.

İşte işçi arkadaşım faşizm budur. Onun esas amacı dünya işçileri arasındaki kardeşliği bozmak, toplumdaki tek temel çelişki sınıf çelişkisini gizlemek bu amaçla milliyet çelişkileri yaratmaktır. Bu yazar İngilizlere böyle atıp tutuyor fakat gazetesi birer İngiliz firmaları olan Shell,BMC gibi emperyalist tekellerden ilan dileniyor, reklamlarını basıyor.

Yaradılışımızın sebebi bir de savaşmakmış. "Dünyada sınıf çelişkisi yok millet çelişkisi vardır" diyorlar sonra "Türkten gayri kimse Türke dost olmaz" diyorlar ve ardından "savaşmak, savaşmak, savaşmak". Emekçi kardeşim işte faşizm budur. Çoğu yazılarda okumuşsundur. "Faşizm azgın savaş kışkırtıcılığıdır" diye bu kitapta yapılan işin ideolojik planda olanı. Tün dünyaya düşman bir nesil yetiştirmek istiyorlar. Öyle bir nesil ki "Dünyanın neresinde bir Türk varsa bizim tabii hudutlarımız oradan başlar, insanlığın kurtuluşu tekbir dünya devletinde görülüyorsa o devleti Türk kurmalı Türk yönetmelidir. Çünkü buyuruculuk Türkündür" (arka kapak) diyen bir nesil ve sonra savaşmak... Kimin için? Bir dünya devleti kurulsa yöneten Türk olunca ne oluyor. Hikmet Türk olmakta mı? Bırakınız dünyayı işte Türkiye ve işte yöneticiler bunlar hep Türk değil mi?. A. Türkeş Türk değil mi? Önemli olan demek ki başka birşey, yöneticimizle aynı milletten olmak değil, aynı sınıftan olmak önemli olan. Yalan yanlış hayallerle uğraşmaya gerek yok. Türkiye'de yaşıyoruz yöneticimiz de elbet bizden olacak, adı Ali, Ahmet, Mehmet her neyse bu değil önemli olan. Kim başbakan sermaye sınıfının temsilcisi Morrison mütaahhidi Süleyman mı? Yoksa işçi sınıfı temsilcisi tornacı Süleyman mı?Mesele budur.

Israrla savaşmak deniyor. Soruyoruz kimin için savaşacağız. Kim savaşacak işçiler, köylüler, başka ülkelerin işçileri köylülerine mi silah çekecek? Niye işçiler kardeşlerini öldürsünler?. Birkaç omuzu kalabalık general kahraman olsun silah fabrikatörleri milyarları vursun diye mi? Savaş ancak haklı olursa meşrudur. Yani ulusal bağımsızlık için demokrasi için, sömürüye ve zulme son vermek için, yani emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı burjuva diktatoryasının bütün biçimlerine karşı. Hiçbir işçi başka ulustan işçi kardeşine silah çekmez hiç bir halkın vatanını işgal etmeyi düşünmez. Çünkü her bilinçli işçi bilir ki "Başka ulusların özgürlüğünü gasp eden bir ulus kendisi özgür olamaz" Eğer bir ülkede bir iktidar sömürü için, başka halklara zulüm için, istilacı faşist emeller uğruna askerini cepheye sürüyorsa... O ulusun işçi ve köylü çocukları burjuvazinin sözlerini dinlemez ve silahını o emri verene çevirir.

Savaşmak, savaşmak, savaşmak diyor , Ülkücü yazar. Biz yine soruyoruz kimin için ve ne amaçla? Sömürüden ve baskıdan kurtulmak içinse...evet... Aksi halde siz halkı ölüme koşturan insanlığın başbelası bir alçaksınız. Siz silah tüccarlarının canice emellerinin adi bir aletisiniz. Siz tek kelimeyle tam bir faşistsiniz. Evet onlar bu sıfatların hepsine layıktırlar çünkü. Bakın ne yazıyorlar. "Bir Türk milliyetçisi barışı yeni savaşların aracı olduğu için sevebilir aksi halde asla. Zaferin bedeli kandır (s.78).

Biz işçiyiz savaşlardan hiçbir yararımız olamaz. Eğer bir savaşa tutuşursak bu mutlaka mecbur olduğumuzdandır. Bu barış uğruna yapılan bir savaştır. Biz savaşın en bilinçli ve kararlı düşmanı, barışın da savunucusuyuz.

Her sınıf bilinçli işçi sorunun kavranışında bu noktaları gözden kaçırmamalı ve çevresini uyarmalı, faşizmin insanlık düşmanı yüzünü teşhir etmelidir.

ÜLKÜCÜLÜKTE DİSİPLİN, ROBOTÇA BİR İTAA DEMEKTİR!

Ülkücülerin (faşistlerin) örgüt anlayışları, kurulu bir hiyerarşide köle-

ce bir disiplin demektir. İnsanın yaratıcılığı denen şey yoktur. İşte "ülkücüye notlar" dan kısa kısa alıntılar ve ülkücülerin örgüt anlayışı.

"Her üyenin teklifi üzerinde durmak bunları oylamaya sunup komisyonlara havale etmek, idare heyeti toplantılarında alınacak kararları beklemek burjuva tipi işe yaramaz göstermelik teşkilatlara mahsustur (s.25, sat.16-21).

Oysaki devrimci işçi sınıfı örgütlerinde "Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi vardır. Zaten o oraya sokulan "burjuva tipi" gibi sözcükler de işçilerin kafasını bulandırmak içindir.

Bakınız ülkücü teşkilatta neler vardır ve kararlar nasıl alınır? "Teşkilatta demokrasi yok merkezi otorite ve o merkezi otoriteye mutlak itaat vardır. Lider ne diyorsa o olur. Lider ne yapıyorsa doğru olan odur." (s.22 sat.7-10).

Disiplin sözde, fikirde, harekette lidere uymak, lidere uygun davranış içinde bulunmak, ondan işaret beklemektir, gösterdiği hedefe mermi hızı ve mermi doğrultusunda fırlamaktır. Doğru olan müstakil mantıkların kabul ettiği şey değil liderin emrettiği şeydir.Çünkü o "lider"... "... diyebilen liderdir". (s.25, son paragraf).

Bu nasıl teşkilattır? Bu teşkilatın mensupları hep robotlaşmış, aptallaşmış koyun sürüsü müdür? Lider 2 kere 2 dört eder ama 2 kere 3 altı etmez derse onada mı inanacaktır? Ülkücülük bu mudur? Bunu mu istiyorlar? Evet dost lar işte yazdıkları "2 kere 2'nin 4 etmesi her zaman 2 kere 3 ün 6 etmesi demek değildir" (s.25, satır 11-12). Evet yanlış okumadınız onların itaat,disiplin, teşkilat anlayışları budur. Onlar bilinçli ve gönüllü örgüt adamları değil, kör, aptal şartlanmış robotlar istiyorlar. Onların teşkilatı böyle insanlar yetiştiriyor ve üzerinde inşa ediliyor. Ne diyor ülkücü yazar "ülkücü çoğu zaman fikir adamı değildir. Fakat daima hareket adamıdır" (s.30, sat. 21-22). Fikirsiz hareket eden insan! Bu insanın bir bekçi köpeği gibi hayvanlaştırılmasından gayrı nedir? Faşizm (ülkücülük) insanları hayvanlaştırmak da demektir.

Oysaki devrimci örgütlerde demokrasi vardır. Tek bir insana bağlı liderlik yönetimi değil birçok insandan oluşan ortak karar alıp ortak yöneten toplu yönetim (kollektif yönetim) ilkesi vardır. Çünkü hiçbir insan yanılmaz değildir. Ama örneğin 7 kişiden oluşan bir organın yanılma olasılığı daha azdır. Milyarlarca kitlenin kaderi bir tek insana teslim edilemez. Öyle olsaydı kral lıklar yaşardı, padişahlık yaşardı.Cumhuriyete, demokrasiye ne gerek vardı. Bir ulusun kaderini bir lidere teslim etmenin acı deneyini bütün dünya Hitler'le yaşadı. Ama Türkiye tipi Hitler'lerden ne beklenir ki?...

Evet devrimci örgütlerde demokratik merkeziyetçilik temel örgütsel ilkedir. Aşağıdan yukarıya demokratik seçimlerle organlar seçilir, yukarıdan aşağı merkezi disiplin uygulanır. "Herkes lidere uyar" zırvası değil, azınlık çoğunluğa uyar" ilkesi egemendir. Devrimci örgütlerde kayıtsız şartsız mutlak itaat değil, eleştiri ve özeleştiriye dayanan gönüllü disiplin vardır. Bu demokrasiye dayanan bir disiplindir. Faşistlerde ise kendi teşkilatlarında bile zor kullanmak esastır.

"Bu bakımdan teşkilat birliğini bozma eğilimini gösterenlerin göz yaşlarına acımayacaktır" (s.22, sat.14-15-16).

"Türk milliyetçileri olarak böyle ka tı sert ve tavizsiz bir disiplin anlayışını iliklerimizde duymalıyız" (s.23, sat.16-18).

Yukardaki bir paragrafta çünkü o lider "....." demiş ve nokta nokta geçmiştik. İşte "o liderin" söylediği "Emanet olan davayı kucakladım. Hiç arkaya bakmadan tereddütsüz hiç bir şeye aldırmadan yürüyorum. Hızlanıp koşmak gayreti içindeyiz. İleri gittikçe geride kalmayıp beni takip edin. Bu mücadelede ben düşersem bayrağı kapıp daha ileri gidin. Geriye dönersem vurun. Daveya katılıp geriye dönen herkesi vurun."

Bazılarımız bu satırları gazete sayfalarında okuduğunda pek ciddiye almadı. Ama ülkücülüğün faşizm olduğunu, sermayenin vahşi bekçi köpekliği, insanlık ve halk düşmanı bir yol olduğunu görüp devrimci ilerici saflara katılanlar dövülüp yaralandıkça ve hatta öldürüldükçe konunun ciddiyeti kavrandı. FAŞİZM KANLI BİR TEDHİŞ DEMEKTİR.Faşizm karşısında yapılabilecek en büyük hata onu ciddiye almamaktır, küçümsemektir. Bütün bu teröre ve "geri döneni vurun" emirlerine rağmen, mutlu bir gelişmedir ki, işyerlerimizde köylerimiz-

de okullarımızda nice "ülkücü" gerçeği görüyor ve ilericilerin safında yer alıyor. Halkı yıldıramıyorlar yıldıramazlar da... Zaten bu denli kudurmuşluklarının bir sebebi de bu çaresizlikleri değil mi?

ÜLKÜCÜLÜK BİLİM, AKIL VE MANTIK DOŞMANLIĞIDIR

Ülkücülüğün temel ideolojik yöntemi; insanın en yüce yanı olan yaratıcılığını yani düşünme yeteneğini körletmek. Kitlelerin yurt ve dünya sorunları üzerinde düşünmesini engellemektir. Toplum onlar için düşünmeyen görmeyen, özgürce hareket edebilmek yerine kendi faşist emellerine uygun kör ve akılsız bir sürü olmalıdır. Bir koyun sürüsü gibi liderin peşinden giden bir ahmaklar sürüsü olmalıdır toplum. İşte onların bilim ve akıl düşmanı olduklarının en açık bir itirafı daha: "Tarihin hangi büyük olayı akıl işidir. Herşey aklın istediği biçimde yapılsaydı okuduğumuz tarih kitapları bize miskinlikten, korkaklıktan, çekingenlikten, uyuşukluktan yani topyekün utançtan başka neyi öğretebilirdi.

Türk veya değil, tarihte büyük rol oynamış hangi büyük kahramanın atılımlarında aklın nebzesi vardır" (sayfa 59, satır 9-15).

Hiç bir yoruma gerek yok onların sapıklıklarını bu satırlar kendi ağızlarından en iyi bir şekilde antalıyor.Bunlar açıktır ki, tarihi yalnızca kendi sapık düşüncelerini paylaşan beylerin tarihi sanıyorlar.

Tarihi yapan gerçek kahramanlar, kitlelerdir. Bu adamlar kitleleri boşvermekle de kalmıyorlar, akılsızlıkla suçluyorlar. Besbelli ki, "aklın nebzesinden yoksun" olan birileri varsa onlar da faşistlerdir.

İşte akıl ve ilim düşmanı olduklarının açık bir örneği daha:

"Akılcılığı kendine rehber edinmiş ilim adamlarının mantıksal izahlarına bakmayın siz. Onlar ya sizin gerçek bir Türk gibi ve idealistce davranışlarınızdan utanıp, kendi oportünistliklerine münasip bir mazeret bulmak için gerçekleri göremediğinden siz açmak zorunda kalan zavallılardır ya da ilim namına aklın kulu, mantığın metresi olan zavallılarız..." (sayfa 73, satır 1-7).

İşçi kardeşim, emekçi arkadaşım, akıllı ve mantıklı davranışı reddeden bir görüşü, yani akılsızlığı mantıksızlığı, öneriyorlar bize... İşte ülkücülük budur. İnsanlığın yükselmesinin temelinde bilim vardır. Onlar bilime de düşman... Biliyorlar ki sömürü düzenine karşı çıkan sınıflar muhalefetlerini bilimsel bir temelde birleştirdikleri zaman mutlaka zafere ulaşırlar. FAŞİZM BİLİM DÜŞMANLIĞIDIR.

Akıl düşmanı mantık düşmanı bilim düşmanı bir ideoloji var karşımızda, adı ülkücülük... Bir milyona yakın oy alıyor seçimlerde... Onbinlerce genç insan gidiyor bu sapıklığın peşinden... Düşünmeliyiz; böylesi bir ideoloji toplumda kendisine nasıl yer buluyor diye. Ve sormalıyız kendi kendimize "Acaba bizim hiç mi suçumuz yok?... İdeolojik mücadelede faşizme karşı tembellik etmiyor muyuz?..

FAŞİST PROPAGANDA YALAN VE LAF CAMBAZLIĞIDIR

Söyledikleri yazdıklarına bakılırsa çok kısa yorumlarla aktarıyoruz. Kitapta yazılanları. İşte sayfa 44-45 den bir alıntı:

"Napolyon şöyle diyordu:

Vendee savaşını kendimi katolik yaparak kazandım, kendimi müslüman gösterdikten sonra Mısır'a yerleştim. Kendimi papanın nüfuzunu yaymaya taraftar göstererek İtalya'da papazları elde ettim. Eğer Yahudi bir kavme hükmetseydim, Süleyman mabedini yeniden inşa ederdim.

Demek ki her lidere bir esneklik tanımalı ve onun her hareketini ve demecini doktrinden saptığı yolunda anlamamalıdır."

Şimdi daha iyi anlaşılmıyor mu, parababalarının eli kanlı uşakları olmalarına karşın... İşçiye, memura, öğretmene karşı olmalarına karşın "ülkücü işçiler", "ülkücü memurlar" adına dernek kurmalarının ardındaki gerçek niyet. Ve daha iyi anlaşılmıyor mu Amerikan Emperyalizminin ajanları olmalarına karşın 'milliyetçilik' taslamaları. Bu adam iyi yapmış da yazmış bu kitabı. Ne de parlak gösteriyor yalancı, iki yüzlü, sahtekârlar olduklarını.

Hristiyan, Musevi, Müslüman, her kılığa girmek meşru onlar için yeter ki, faşist emellerine ulaşsınlar. FAŞİZM

AKIL ALMAZ BİR SAHTEKARLIKTIR!

Ülkücü işçiler derneğinin afişleri var "Kötü sermaye savul ülkücü işçiler geliyor", "işçi fabrikaya ortak" herhalde 'ülkücü lider Türkeş' (bir gün hayali gerçek olursa): "İşçi fabrikaya ortak" diyerek işçileri kazandım, "Köylüye toprak gecekonduya tapu" diyerek köylüleri ve gecekondu halkını kazandım ve daha nice marifetlerini sayıp dökecek ve nihayet "iktidar oldum" diyecektir. Ve tabii ardından...

Sermayenin en kanlı diktatörlüğü faşizmi dayatacaktır halkın böğrüne.Onların bütün "şirinlikleri" bütün amaçları bir tek şey için. Siyasal iktidarı ele geçirmek. Kendi ağızları ile söylüyorlar.

"... Milliyetçilik hükümetlere yol gösterici olmaktan ziyade, siyasi iktidarı ele geçirmek yoluna sapmak zorunda kalmıştır. Çünkü iktidarı fethetmeden milli devlet kurulmayacak ve yıkılışın önüne geçilmeyecektir."

"Milli devlet" dedikleri devleti kurmak siyasal iktidarı ele geçirmek için Hristiyan da olur lider, Musevi de. Bu doktrinden sapma değildir. Tabii en hızlı demokrasi taraftarı da olur en hızlı hürriyetperver de. 'Ülkücü yazar tam gerçeği söylüyor. Bu doktrinden sapma değildir. Çünkü onların doktrini "halka düşmanlık, sermayeye hizmettir". Bu amaçla ne yaparlarsa yapsınlar adı "esneklik" olur.

Faşistler ünlü İtalyan egemen sınıf ideologu Makyavelin bir sözünü çok sık tekrar ederler: "Amaca varmak için her yol mübahtır" ya da "amaç vasıtayı meşru kılar". Oysaki işçi sınıfının büyük öğretmeni Lenin "ilkeye dayalı politika tek doğru politikadır" der. İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşü iyi amaçlara kötü yollarla ya da araçlarla varılmayacağını söyler. Ve gerçek olanda doğru olanda budur.

Bakınız Ülkücü yazar neler yazıyor:

"İddia, tekrar, konu seçimi, düşman tesbiti, istihbarat, yalan ve isimlerin değiştirilmesi propagandanın en önemli kuralları arasındadır" (sayfa 45, satır 8-10).

"Yalan" diyor adam, "propagandanın en önemli kuralları arasındadır." Şimdi kim inanabilir bunların söylediklerine? "İsimlerin değiştirilmesi" diyor adam, "propagandanın en önemli kuralları arasındadır." Yani "faşist" demeyin, "ülkücü" deyin. "Nazi" demeyin "milliyetçi toplumcu" deyin. FAŞİZM YALAN VE LAF CAMBAZLIĞI DEMEKTİR.

Devrimci düşünce yalanı meşrulaştıran, alçakça emelleri için her türlü yalanı söyleyebilen faşizmin karşısındadır.

İşçi sınıfının, emekçilerin, devrimcilerin yalana ihtiyacı yoktur. Biz, kitlelere yaşamı anlatıyoruz.Halkımızın çektiği acıları, yoksullukları anlatıyoruz. Bunun bir kader olmadığını, bu düzenin, sömürücü sermaye sınıfının eseri olduğunu, bunca acıdan onların sorumlu olduğunu anlatıyoruz. Bizlerin anlattıklarını en geniş kitleler hayatlarının her geçen anında yaşayarak görüyorlar, anlıyorlar.

İşçiler, emekçiler, tüm ilerici, demokratlar, özellikle gençler uyanık olmalıyız. Kitleleri faşizmin çeşitli biçimlerde ve çeşitli alanlardaki yalanlarına ve demagojilerine karşı uyarmalıyız.

Bakınız aynı kitapta ne diyorlar:

"Propaganda daha ziyade gençlere yöneltilmelidir. Çünkü gençler bir otoriteye itaat etmek eğilimindedirler"(sayfa 45, satır 25-27).

"Fabrika, atölye ve benzeri yerlerde çalışan ülkücüler, milliyetçi yayınları sürekli olarak iş yerlerine götürmeli ve bu yayınları mesai arkadaşlarının okumasını temin etmelidirler." (sayfa 34, satır 10-13).

"Doktrinimiz Türk milliyetçiliğini , mazisi ve haliyle kucaklayıp, yarınlara yöneldiği için halkçı değil (abç) milliyetçidir" (sayfa 53, satır 24-26). Adam halk düşmanlığını açıkça söylüyor.

"Kalkınma hiçbir zaman Türk milletinin hedef olmamıştır" (Sayfa 53, satır 29-30).

Adamın umurunda değil ülkenin kalkınması... Yeter ki sermaye kalkınsın..

"Doktriner Türk milliyetçiliği...Saçma bir demokrasi ya da hürriyet adına devlet ve millet aleyhine sonuçlar doğurabilecek davranışlar içinde bulunan, ferdin gözünün yaşına bakmadan tepeliyecektir." (Sayfa 53, satır 16-18).

Bu yerli faşistlerimizin dediği. Bakalım yabancı ve "resmî" faşistler neler diyorlar ve bizimkilere ne kadar benziyorlar?

ONLAR HALKIN VE ÖZGÜRLÜĞÜN DÜŞMANIDIRLAR

Mussolini'ye göre "Devlet dışında insanî ve ruhi değeri olan hiçbir şey yoktur. Devlet dışında ne fertler, ne gruplar, yani devlet dışında siyasal partiler, dernekler, sınıflar, sendikalar olamaz."

Gene; "Devlet hiyerarşisinin en üst noktasında bulunan şef, hem hukuken hem fiilen en uygun kararı almak yetkisine sahiptir. Şef (yani Mussolini) daima haklıdır." diyor Mussolini.

Bir diğer ünla faşist ideolog Hobbes: "Hürriyet, insandan daha az gelişmiş hayvanda bulunmadığı gibi, insanda da yoktur. İnsanın hayvana nazaran tek üstünlüğü konuşabilmesidir."diyor. Yine ona göre: "Devlet fani tanrıdır.İnsanlar ebedi tanrının gölgesinde barış ve güvenliklerini fani tanrıya, yani devlete borçludurlar."

Franco'ya göre ise: "Otorite hürriyetin üstündedir. Şef yalnız tanrı ve devlet önünde sorumludur."

Bunlar uluslararası resmî faşistlerin görüşleri. Yerli faşistlerin lideri Alpaslan Türkeş TV'de "bizim faşist olduğumuzu ispat etsinler" diyor. Yukardaki benzerlik bunların faşist olduğunu çok iyi ispat etmiyor mu?

Şu ana kadar bunların dış güçlerce yönlendirilen, insanlığa düşman milliyetçilik ve devlet anlayışlarını sergilemeye çalıştık. Ancak, bu eli kanlı Amerikan emperyalizminin uşağı, halk düşmanlarının bir yönleri daha var.Şimdi de onu vurgulayalım: Bu caniler her ağızlarını açtıklarında ahlaktan, faziletten söz ederler. "Yüksek Türk örf ve adetlerinden" dem vururlar. Oysa bakınız kitabın 32. sayfasında ne diyorlar: "Çok tehlikeli ve çok nazik böl gelerden haber alabilmek için gerektiğinde bir kadını kiralamak bile mümkündür." Kiralanıp bir fahişe olarak kullanılacak bu kadın hangi milletten olacaktır acaba? Hangi "büyük Türk ahlakında" kadın kiralamak vardır? Şerefsizliğin, utanmazlığın bu denlisine az rastlanır. Faşizm, toplumdaki tüm değerlere düşmandır. FAŞİZM AHLAKSIZLIKTIR!

Toplumdaki insanı yetiştiren, toplumun erdemini omuzlarında taşıyan kadını kiralamak... Anadolu kadınına bu, ne denli büyük saygısızlıktır?

Emperyalizme karşı yeryüzünde verilen ilk ulusal kurtuluş savaşında sırtında mermi taşıyan kadını o insanlık dışı emeller için kiralamayı önermek ne tüyler ürpertici, ne utanç verici birşeydir. Ama faşizm yapar bunu. Çünkü faşizm zorbalık, cinayet, yalan ve şerefsizlik demektir. Çünkü faşizm güzelle, iyiye, erdeme, tüm yüce değerlere düşman olmak demektir.

Biz proleter devrimciler kadını en kutsal varlığımız biliriz. Anamız, bacımız, yarimiz olan kadının onurunu savunuruz. Cinsiyet farklılığı yaratılıp, kadının bir eşya haline getirilmesine karşı dururuz. Amacımız, kapitalist ülkelerde genelevlerde haraç-mezat satılan kadınlar, sosyalist bir düzende erkeğinin yanıbaşında üreten, yaratan,ülkesinin yarınını kuran varlıklar durumuna getirmektir. Ve şunu çok iyi biliriz. Kapitalizmin satın aldığı faşistlerin kiralamaya kalktığı kadınlarımızın kurtuluşu sosyalizmdedir. Ve yine biliriz "kadınlar katılmaksızın gerçek bir devrim hareketi olamaz".

Analarımız, bacılarımız, emekçi kadınlarımız; bu ahlaksızlık gölünde yüzenlerin yüzlerine tükürün gördüğünüz yerde. Hesabını sorun sizi kiralamayı düşünen faşistlerden. Anlatın faşizmin, faşistlerin gerçek yüzünü işçi - köylü-aydın tüm kadınlara ve tüm insanlara.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELENİN EN ÖNEMLİ YÖNLERİNDEN BİRİ DE İDEOLOJİK MÜCADELEDİR

Faşizm konusunda, anti-faşist mücadele konusunda çok şeyler söylendi.Bizce eksik olan yön emperyalizme ve faşizme karşı yoğun, sistemli bir ideolojik kampanyanın yürütülmüyor olmasıdır.

Ülkücülük denen bu faşist ideolojinin peşinde nice insanlarımız gidiyor. Biz bu yazıyı kitabın 3. baskısından hazırladık. Geçenlerde 5. baskısı yapıldı. Böylesi yanlış, saçma, caniyane ahlaksızca görüşler nasıl toplumda taraftar buluyor? Neden Anadolunun en ücra köşelerinde bile kurt resimleri var duvarlarda? Neden bu sapık ideoloji işçilerin arasında bile yayılabiliyor. Neden yüksek öğrenim gençliği arasında bile çılgınca bu işin peşinde koşanlar var? Tüm bu sorulara"sermaye destekliyor, olanakları çok, baskı ve zulüm yöntemini kullanıyorlar" cevapları yeterli mi?

(Devamı sayfa 14'de)

ULUSAL DEMOKRATİK DEVRİM (4)

Ülkemizin emperyalist devletlerce sömürülmesinde sermaye ihracı ve borçlandırılma yoluyla yapılan soygunun büyük yeri vardır. Aşağıdaki tablo bunu göstermektedir (Tüsiad, 1975 İlkbaharında Türk ekonomisi s.137).

	6224 Say.Kanu.göre			Türk Pa.Kıy.Ko.		Petrol Kanunu	
					Kar.Ser.	Kredi	Tam.
Yıl	Kâr	G.M.Hak Pat.	Kredi Faizi	Kâr	Trans.	Faizi	Trans.
1974	148.884 TL.	795	158.268	26.335	264.735	359.290	
1975	182.741	45.761	309.120	28.000	167.476	22.949	

Türkiyemizde 6224 Sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanununa göre faaliyet gösteren sermaye TOPLAM 6.616.815.476 TL, (bunun %45.04 doğrudan yabancı sermayeye aittir) dır. Bu rakamların 1975'deki ifadesi ise yukardaki tabloya göre (yani götürdüğü) 537.622.000 TL. dir. Yani Türkiye'ye gelen yabancı sermaye dört sene sonunda getirdiğini götürerek kâra bile geçmiştir.

Borçlandırma yoluyla sömürülmeye gelince belki de ülkemiz en yüksek olarak bu yolla sömürülmektedir. Borçlar tablosuna bakalım:

Yıllar	Dış Borç Ödemeleri	İhracat	Oranı (%)
1960	92.4	320.7	28.8
1961	132.0	347.1	38.0
1962	132.4	381.2	34.7
1963	145.1	368.1	39.5
1964	171.1	410.8	34.3
1965	172.2	464.0	37.1
1966	146.1	490.0	29.8
1967	128.8	522.6	24.6
1968	128.5	496.4	25.9
1969	145.9	536.8	27.2
1970	199.6	588.5	33.9
1971	190.6	676.5	28.2
1972	303.5	885.0	34.3
1973	201.8	1.317.1	15.3
1974	229.6	1.532.2	15.0
1975	273.1*	1.500.0*	18.2

(*) *Tahmini ve geçici rakamlar.*

(1976 Bütçe gerekçesi Maliye Bakanlığı yayını)

Bu tablo 1976 yılında dış borçların durumunu göstermektedir. Her yıl dış borç ödemelerinde açık (ihraç gelirleri ile dış borç ödemeleri arasındaki açık) büyüdüğüne göre... Bu böyüme oransal olarak küçülüyor görünmesine rağmen mutlak olarak büyüdüğüne göre (Tablo-2) yakında emisyon biçimde borçlanma (aldığımız borçlarla ancak diğer borçları faizlerini ödeyebilmek) durumuna düşmemiz mukadderdir. Hele hele bu devalüasyonlarla şişirildikçe...

Türk lirası olarak ödenecek borçlar ise bir başka biçimde felaketler yaratmaktadır. Çünkü böyle ödenecek borçların karşılığı çok ucuza kapatılan mallarla ayni ödeme biçiminde tezahür etmektedir ve böylece biz üç, dört kat fazla ödemekteyiz.

"Geri kalmış ülkelerin kalkınmasına ve teknolojik gelişmesine katkı", "Dış yardım" vb. binbir sözün arkasındaki gerçek işte budur. Emperyalizmin ülkemizin sömürüsü, emperyalistlerin kendi konuşmalarıyla aynen şöyle: "Yabancı hükümetlere yapılacak yardımlar onların iktisadi ve siyasi olanak sağlamakla birlikte aslında Amerika'nın güvenliği için yapılmış yatırımlar olarak düşünülmelidir, bu güvenliğin arttırılması için yabancı devletlerin askeri güçlerini arttırma yönünde gayret sarfetmemiz gerekir." (Ulusal savaş sanayi, s.13).

Bu yazının başından beri şöyle ya da böyle ama mutlaka üstüne basa basa A.B.D. emperyalizminin üstünde durulduğunu görürsünüz. "... emperyalizmin (özellikle A.B.D. emperyalizminin) ve ilh..." bu tarz cümle kuruluşlarına sık sık rastlamışsınızdır. Anlatmak istediğimiz gerçek odur ki:

TÜRKİYE'DE HAKİM EMPERYALİST GÜÇ ABD EMPERYALİZMİDİR

Türkiye'de hakim emperyalist güç ABD'dir. AET'nin bütün atılımlarına ve gayretlerine rağmen ABD'nin bu egemenliğinin kırılabileceğini ya da el değişikliği sanmak hayaldir.

ABD'nin o muazzam yenilmez sanılan egemenliği bir tek yolla kırılır ... kırılacaktır da. Bu da DEVRİM yoludur... ULUSAL DEMOKRATİK DEVRİM yoludur.

Gerek iktisadi gerekse siyasi alandaki gerçekler ABD emperyalizminin bu egemenliğini belgelemektedir. Bizzat Federal Almanya başbakanı H.Schmidth'in Türkiye'ye geldiğinde verdiği beyanat; Türkiye'de AET mi, ABD mi sorusuna verilmiş net bir cevaptır. "Biz NATO ve ikili ilişkiler alanında Türkiye'nin silahlanmasına yardımcı olduk. Bu yardımı sürdürmeğe hazırız. Ama bizim gerek teknik ve gerek mali yönden ABD'nin yerini tutamayacağımızı Türk hükümeti bilmektedir." (Milliyet Gazetesinden). Bu sözler ABD'nin Türkiye'deki egemenliğini küçümseyen "doğru tutum izleyen devrimcilere, pertavsızla ABD emperyalizmi arayanlar" diye küstahça yakıştırmalarda bulunan kimselere pek önemsedikleri AET'nin en güçlü üyesi Federal Almanya başbakanı ağzıyla verilmiş bu cevap, itiraf niteliğinde bir cevaptır.

TÜRKİYE'NİN EN ÇOK BORÇLU OLDUĞU ÜLKE ABD'DİR

Türkiye'nin ABD'ne olan bağımlılığının en önemli belgelerinden biri de Türkiye'nin dış borçlar tablosudur.

	Borç Miktarı 1	*Kullanılmayan Kredi Miktarı* 2	*Toplam* 3	*Faiz Tutarı* 4
B - Alacaklara göre toplam	2.936.6	1.090.0	4.026.6	1.748.9
a) Milletlerarası Kurumlar Top.	660.6	692.0	1.352.6	859.8
- Dünya Bankası (IBRD)	238.8	498.3	737.1	626.5
- Milletlerarası Kal.Bir.(IDA)	130.4	65.1	195.5	38.1
- Avrupa Yatırım Bankası (EIB)	232.0	128.4	360.4	171.0
- Avrupa İskan Fonu (ERF)	31.4	-	31.4	16.4
- Milletlerarası Fin.Ku. (IFC)	28.0	0.2	28.2	7.8
b) Yabancı Hükümetler Toplamı	2.160.3	393.5	2.553.8	863.4
- A.B.D	1.166.4	120.0	1.286.4	500.8
- Almanya	501.0	135.8	636.8	184.7
- İngiltere	91.2	1.5	92.7	22.0
- Diğerleri	401.7	136.2	537.9	155.9
c) Yabancı Firmalar (Krd.İth. Özel Yabancı Sermaye İkr.)	110.2	4.5	114.7	25.6
d) Konsolide Ticaret Borçları	5.5	-	5.5	0.1

Döviz olarak ödenen bu borçların Türk lirası olarak ifadesinin değerlendirilmesini yaparken doların 3-4 senede 9.5 TL.'dan 17 TL.'sına çıktığını düşünerek de yapın, devalüasyonun korkunç etkilerini görün. Kaldı ki, Türkiye'nin Türk lirası olarak ödenecek borçları da tamamen ABD'ye karşıdır.

TÜRK LİRASI OLARAK ÖDENECEK DIŞ BORÇLAR (30 Eylül 1975 durumu)
(Milyon Türk Lirası Olarak)

	Borç Miktarı 1	*Kullanılmayan Kredi Miktarı* 2	*Toplam* 3	*Faiz Tutarı* 4
BORÇLARA GÖRE TOPLAM	3.455.2	-	3.455.2	1.239.3
a) Devlet Bütçesi Top.	1.706.2	-	1.706.2	647.7
- Genel Bütçe	1.706.2	-	1.706.2	647.7
b) Bütçe Dışı Kamu Sekt.	365.1	-	365.1	138.5
- Devlet Yatırım Bank.	365.1	-	365.1	138.5
c) Özel Sektör Toplamı	1.383.9	-	1.383.9	453.1
- Ereğli Demir Çelik Fa.	1.365.6	-	1.365.6	452.0
- Diğerleri	18.3	-	18.3	1.1

TÜRKİYE'DE EN YÜKSEK YABANCI SARMAYE DE ABD'YE AİTTİR

ABD'nin Türkiye'deki egemenliği yalnızca dış borçlar yoluyla da temellenmemektedir. 1976 verilerine göre (Görüş Ağustos 1976) Türkiye'de yabancı menşeli en yüksek sermaye Amerika Birleşik Devletleri'ne aittir. Üstelik bu sermaye ülkenin kritik yatırım alanlarını denetleyebilecek biçimde örgütlüdür. Az bir sermaye ile, geniş ve önemli bir sermaye ya da, yatırım alanlarını kontrol edilmektedir. AET markalı bir çok tekel özünde dev ABD firmalarının Avrupa'daki ikincil şirketleridirler.

DEVLETİN DOLAYISIYLA KAMU SEKTÖRÜNÜN DE KONTROLÜ ABD'NİN ELİNDEDİR

Devletin yönetimine egemen olan unsurlar bilindiği gibi koyu Amerikancıdırlar. Devletin dolayısıyla kamu sektörünün de önemli bir kısmı bugün ABD'nin de netimindedir. Silahlı Kuvvetleri tamamen (NATO yoluyla da olsa) ABD'ye bağlı olan bir ülkede ABD dışında başka emperyalist güçlerin devlete egemen olacağı düşünülemez. Toplumsal gelişmede altyapı, üstyapı ilişkilerinin bizim toplumumuzda yerine oturtulması şu sonucu verir:

Devlete Amerikancıların egemenliği, ekonominin %36.7'sine egemen olan kamu sektörünün de ABD denetiminde olduğunu belgeler. Üstyapı elbette bu temel üzerinde ona uygun olarak yükselmekte... Sonra bu üstyapı altyapı yeniden etkileyerek ABD'nin egemenliğini pekiştirmektedir.

Bugün Türkiye'de yapılan AET çığırtkanlıklarının hepsi boş sözlerdir.Toplumsal gerçeklerden uzaktır. Sonuçları itibarı ile ABD emperyalizminin egemenliğini gizlemeye yaramaktadır. Bugün artık ABD'yi terk etti denen AET de dayanaklar arıyor denen Demirel de itiraf ediyor: "Avrupa ABD'nin şemsiyesi altındadır. Bunu herkes böyle bilsin. Ambargo sırasında o kadar gayretimize rağmen Avrupadan istediklerimizi alamadık."

ABD İŞBİRLİKÇİLERİ AET'NİN DE TEMSİLCİLİĞİNİ YAPIYORLAR

ABD etkinliği, özel sektörde de, kendisini şöyle bir yolla da ifade ediyor. Avrupa kökenli firmaların Türkiye temsilciliğini yapan Türkiye'nin önemli "Holding" leri aslında bağlı oldukları güç itibarıyla ABD işbirlikçisidirler. Örneğin, bir Koç Holding herkesin bildiği gibi esas olarak ABD ile ilişkilidir ama aynı "Holding" in Fiat gibi Avrupa'da çok önemli bir firmanın Türkiye temsilciliğini de yapmaktadır. Bu ve benzeri olgular hangi sonucu veriyor? Kendisine bağlı işbirlikçi grupların eliyle ABD, AET'nin de Türkiye'deki girişimlerini (belli

ölçülerle de olsa) denetleyebilmektedir.

BÖLGESEL KOŞULLAR TÜRKİYE'Yİ ABD'YE BAĞIMLILIĞA SÜRÜKLÜYOR

Bir de soruna Ortadoğu bölgesel koşulları açısından bakalım. Doğusunda İran, Batısında Yunanistan ve Güneyinde İsrail'le çevrili üstelik NATO üyesi bir ülkeyiz. En güçlü avrupa ülkelerinin (Almanya, İngiltere) başında ABD'nin sadık takipçileri var. Avrupanın "asi" ülkesi Fransa'nın başında ise belki de tarihinin en Amerikancı iktidarı hükümet ediyor. Böyle bir Avrupa yaşanıyor ve böyle bir zamanda bazıları Türkiye'de Avrupa ABD'nin yerini alıyor diyor. Bu yalnızca dar görüşlülüğün ifadesi olabilir.

Ekonomik, politik, sosyal gerçeklerin hepsi ABD'NİN TÜRKİYE'DE EGEMEN EMPERYALİST GÜÇ OLDUĞUNU BELİRLİYOR.

Son bir noktayı belirterek sorunu bağlayalım. 12 Mart döneminin acısını yaşayanlar, başlarına gelen her şeyin USA patentli olduğunu bilirler. Devletin A-dan Z'ye bu damgayı yediğini bilirler. Şimdi sormak gerek: Hiç USA patentli bir üstyapının USA patentli bir altyapı olmadan kurulabilmesi mümkün müdür?

Emperyalizmi neden bu denli geniş ölçüde sergiledik...

Neden emperyalizm olgusunu ABD emperyalizmi ile somutladık?..

DEVRİMİN ULUSAL GÖREVLERİ GÜNDEMDEDİR

Ülkemizde devrimin milli görevleri bugün gözardı edilmektedir. "Faşizme karşı savaşım" naraları atanlar onun dışa bağımlı ve özellikle Amerikancı karakterini sergilemekten kaçınıyorlar.

Kimisi "milli" sözcüğüne allerji duyuyor, bu kavramın yarı-sömürge bir ülkede "anti-emperyalizm" demek olduğunu görmüyor.

Ülkemiz korkunç biçimde emperyalizmin özellikle ABD emperyalizminin ağına düşürülmüştür. Emperyalizm gerçeğini görmeden, hesaplamadan atılacak her adım yanlış olmaya mahkumdur. "Proleter Devrimci Hareketimizin" içinde bulunduğu yanlıştan sıyrılabilmesine yardımcı olmak için konuyu ayrıntılı olarak ele aldık. "Bağımsızlık savaşı" şiarının "barış" belgisiyle boğulmak istenmesine karşılık yaptık bu işi.

Öteyandan emperyalizm denen ve varlığımıza yönelmiş bu korkunç saldırının gerçek sorumluluğunu ABD emperyalizmine bağladık. Tüm dünya halklarının olduğu gibi halkımızın başındaki başlıca bela olduğu içindir ki... Tüm dünyadaki karşıdevrimci güçlerin yönetmeni olduğu içindir ki... Ülkemizin talanında, halkımızın sömürüsünde en yüksek egemenliğe sahip olduğu içindir ki... Ve nihayet tüm bu nedenlere ek olmak üzere anti-emperyalist bağımsızlık savaşının esas hedefi olması gerektiğine inandığımız içindir ki sorunu ABD emperyalizmi ile bağladık.

Devrimin milli görevleri gündemdedir ve bu görevler bizi olanca gücümüzle Amerikan emperyalizmine karşı savaşa çağırıyor.

*
* *

FAŞİZME KARŞI İDEOLOJİK MÜCADELE ....

Baş tarafı sayfa 10'da

Hayır kardeşler; eğri oturup doğru konuşalım. Biz hiç faşizme karşı ideolojik mücadele alanında sosyalistlik görevimizi yapıyor muyuz? Dürüst cevap 'hayır' olacaktır. Bizde, proleter devrimciler arasında ideolojik mücadele faşizme ve emperyalizme karşı olmaktan çok sosyalist fraksiyonlar arası çekişme hatta küfürleşme haline geldi. Faşizmi küçümsemek, ona karşı yürütmemiz gereken mücadelede bazı yöntemleri atlamak seçim sonrası MHP'nin aldığı oylardaki artışı anlamlandırmamaktadır. Faşizmin (ülkücülüğün, milliyetçiliğin) toplumda bu denli hızla yayılışı çoktan tavsattığımız "emperyalizm ve faşizme karşı ideolojik mücadele" görevimize dört elle sarılmamız gerekmektedir.

*
* *

1 MAYIS DERSLERİ

İşçi sınıfının ve emekçi halkın teorik olmaktan çok politik mücadele hayatının deneyleri ile edindiği bilgilerin onların entellektüel gelişmesine ve sınıf bilincinin yükselmesine hizmet ettiğini biliyoruz. İşçi sınıfı kitlelerinin bu bizzat yaşayarak öğrendikleri, kitaplarla teorik olarak öğretilenlerden olduğu kadar, küçük grupların "aktif eylemleri" ile öğretilmek istenenlerden çok daha etkili oluyor.

Sınıf mücadelesi, uzun ve sert sınavları içeren bir süreçtir. Uygulayıcıları yaratıcıları bizzat kitleler olan her başarı, işçileri, "kitlelerin tarihsel öncülüğü", "kitlelerin yaratıcı gücüne olan inanç" gibi ilkeleri politikasının temeli almış olan bilimsel sosyalizm yolunda daha kararlı kılıyor. Onların sınıf bilinçlerinin gelişmesini sağlıyor. Başarılar, yengiler, doğru politikanın somut kanıtları oluyor. Ama işçi sınıfı saflarında burjuvazinin ajanı rolünü üstlenmiş oportünistler, binbir laf cambazlığı yapıyorlar, sosyalizmin doğru rotasını saptırıyorlar ve ne yazık ki bazen en geniş kitleler üzerinde bile etkili oluyorlar. En parlak sözlerle "işçi sınıfı bilimi" doğrultusunda gittiklerini söyleyenler, kendi halklarına yanlış rota izlemenin cezasını ödetiyorlar. Kitleler, bu yöntemlerin ve onların yanlış çizgilerinin sonucu en ağır yenilgilere uğruyorlar.

Yenilgiler, bütün acı yönlerine karşın işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin sınıf bilincinin gelişmesine başarılardan daha çok yararlı oluyor.

Bugün emperyalizm ve burjuvazi hakkında uydurulan yalanlara, iyimser yorum ve düşüncelere dünyanın birçok yerinde çok sayıda inanan vardır. Yeryüzünde emperyalizmin ve burjuvazinin sömürü ve zulmünden "barışçıl" yöntemlerle kurtulabilmiş tek bir halk yokken ve kurtuluşu başarmış bütün halkların bunu ancak silahlı mücadele yoluyla başardıkları bir gerçek iken... ABD emperyalizminin (CIA'nın) yeryüzünde yaptıkları ortada iken, örneğin; hem de Latin Amerika'da Şili halkı yanıldı, yanıltıldı. "Ülkenin özel koşulları" "Pinochet'in durumu" "uluslararası koşullar" gibi bin tane demagoji "marksist" Allende ve baş destekçisi L.Corvalan'nın sosyalizmi barışçı yoldan kuracakları ve ABD emperyalizminin burnunun dibindeki bu olaya seyirci kalacağı, müdahale edemeyeceği (!)" ni anlattı. İşçi sınıfının en sinsi ve tehlikeli düşmanları demagoglardır. Çünkü onlar burjuvaziye kapı açan, kalenin içindeki casuslardır. Laf cambazları, işçi sınıfı saflarındaki Truva atlarıdır. Şili örneğinde de böyle oldu. Birgün bütün demagojiler ABD emperyalizmi ve burjuvazi hakkındaki bütüm iyimser yorumlar, düşünceler yıkıldı. Kırkbin'i aşkın kişi öldü, daha da fazla kişi tutuklandı ve işkence düzeni kuruldu. Bu olay,dünya işçi sınıfı tarihinde en ağır yenilgilerden biridir. Ve yine bu olay öğrettiği için hiç tartışmasız ve kelimelerin hepsinin anlamı tamıtamına bilinçle belirtilerek söylenebilir ki, "Şili deneyi, yeryüzündeki birçok başarılı devrim hareketinden daha çok dünya halklarına, ABD emperyalizminin niteliği ve devrimin yolu hakkında yaratılan iyimser hayallerin boşluğunu göstermiştir. "Yenilgilerin yengilerden daha faz la bir uyandırıcı-öğretici etkiye sahip olduğu"yadsınmaz bir gerçek. Bu gerçeğin geçerliliği bir ulusun bir büyük deneyinde olduğu gibi, bir fabrikanın kendi çapındaki bir deneyinde de varlı-

ğını korur. Yeter ki işçiler olaylardan gerekli dersleri çıkarabilsinler. Başarı ya da başarısızlık her olay işçi sınıfına birşeyler öğretir, ama bu eğilimin mükemmelleştirilmesi ancak olayı kendi süreci içinde bütün yönleri ile değerlendirmek ve çıkartılan sonuçları en geniş kitlelere ulaştırılmasını sağlamak ile mümkündür. İşte bu bakış açısı ile, 1 Mayıs 1977 Taksim katliamını gözden geçireceğiz.

DEVRİMCİ UYANIKLILIK GÖSTERİLEMEMİŞTİR!

İşçi sınıfı hareketi içindeki sapmalara karşı yalnızca teorik olarak değil, pratik olarak da, eylemli olarak da mücadele edilmezse ve hele o sapma güçlü bir akım halinde ise en doğru şeyleri savunanların bile o sapmanın etkisinde kalmaları kaçınılmazdır. Yanlışlar, hayatın yaşanan olayları ile en kesin biçimde yenilgiye uğradıkları gibi, yine yanlışlara karşı en uyarıcı etki mücadele içinde bulunmakla sağlanır.

Bu gerçeği 1 Mayıs'ta en açık biçimde bir kez daha yaşadık. Sağ sapmanın Türkiye'de burjuvazi hakkındaki iyimser bakış açısı hepimizi etkiledi. Çünkü revizyonizme karşı eylemli olarak mücadele etmiyorduk. Onun yanlışlarını, işçi sınıfı içinde ifade ettiği anlamı biliyor fakat canlı hayat ile yakın ilgimiz bulunmadığından yine de etkisini taşıyorduk. Revizyonizmin en önemli etkisi işçi sınıfı ve emekçi kitleleri burjuvaziye karşı uyuşukluğa itmek ve işçi sınıfının devrimci uyanıklılığını perdelemektir. 1 Mayıs'ta da böyle oldu. Herkes revizyonizmin etkisinde kaldı. Gerekli uyanıklılığı gösteremeyerek gafil avlandı. Kimimiz "1 Mayıs bizde bayram olarak değil, birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanmalıdır" dedik ama 1 Mayıs'ta bayram havasında idik. Kimimiz "Mao'cuların en ufak bir eylemi 5 şubat Tandoğan Mitinginin daha büyük çapta olanını doğurur" dedik ve kafamızda "Mao" culuk hayaletinin yerleştirilmiş bulunduğunu anlaya madık. Her ne denildiyse denildi. Ama hiç kimse, "A.B.D. emperyalizminden ve işbirlikçi burjuvaziden böylesi bir provakasyon-katliam beklenmelidir" demedi. Hiç kimse gereken uyanıklılığı gösteremedi. Oysa bu katliamın ve daha büyük olanların beklenilmesi gerekiyormuş, demedi. Ama biz bunu şimdi söyleyebiliyoruz.

REVİZYONİZMLE VE HERTÜRLÜ YANLIŞ AKIMLA MÜCADELEDE YALNIZCA DOĞRULARI TEORİK OLARAK SAVUNMAK YETMEZ. AYNI ZAMANDA SAVUNULAN DOĞRULARI YANLIŞLARIN KARŞISINDA HAYATA GEÇİRMEK DE GEREKİR. AKSİ HALDE TEORİK OLMASA BİLE PRATİK OLARAK REVİZYONİZMİN YA DA BAŞKA BİR YANLIŞ AKIMIN ETKİSİNDE KALMAK KAÇINILMAZDIR.

AMERİKA GERÇEĞİ, TÜRKİYE'NİN EN BÜYÜK GERÇEKLERİNDEN BİRİDİR!

1 Mayıs'tan çıkartılması gereken temel ders, Türkiye'deki ABD emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi ile feodal mütegallibe ortaklığının niteliği üzerindedir. Bu zulüm üçgeninin anlamı halk için zulüm ve kan demektir. Genel olarak burjuvazi ve özel olarak bu zulüm üçgeni hakkında hiç kimsenin hayallere dalmaması gerekir. 1 Mayıs temel olarak bunu öğretmiştir.

12 Mart döneminden beri Türkiye'de , ABD emperyalizminin konumu tartışılır olmuştur. Kimi çevrelerin iddialarına göre "Türkiye'de egemen emperyalist güç durumunu AET ele geçirmektedir." Bizler ise, "pertavsızla ABD emperyalizmini arayanlarız." "Biraz fanatikçe biraz da çocukça ABD aleyhtarlığı (!) yapıyoruz." ve bu ABD aleyhtarlığımız ise, "ekonomik temellerinden ve maddi şartlarından yoksundur."

Tüm bu tip ve benzeri tahlillerin sonucu kitleler ABD emperyalizmine karşı uyuşukluğa itilmiştir. 12 Mart öncesinin baskın sloganı "Kahrolsun ABD emperyalizmi" kulakardı edilmiş, unutturulmuştur. Bağımsızlık sorunu ve devrimin ulusal görevleri, bu "milli" sözcüğünün anti-emperyalist anlama geldiği inkar edilerek "milli-burjuvazi" gibi hayali iddialarla gündemin gerisine itilmiş "açık işgal" günlerine ertelenmiştir. Kitlelere ABD emperyalizminin önemi unutturulabilir, ama ABD emperyalizmine kendi görevleri unutturulamaz.O beni unuttular diyerek, yapacağını yapmaktan geri durmaz. Milli görevler son tahlilde sınıf mücadelesinin ürünleridir. Sınıf mücadelesi durmadıkça ve o görevler başarılmadıkça gündemdeki yer-

lerini yitirmezler, değişik biçimlerde de olsa konumlarını korurlar? Anlaşılan o ki, ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçileri bu sorunu devrimcilerden daha iyi kavramış durumdadırlar. Sınıf mücadelesinin bastırılması ve saptırılması işlevini yerine getirmekte kararlılıkla davranıyorlar. Çünkü onlar biliyorlar ki, bazı hatalar içinde olsa da, sınıf mücadelesinin genişlemesi, daha geniş emekçi katmanların kavgaya katılmasını sağlamakla kalmayacak aynı zamanda doğrunun kavranmasını da beraberinde getirecektir.

Şu ya da bu çanak tuttu ama hiç tartışılmayacak bir gerçektir ki; 1 Mayıs provakasyonu ve katliamı ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerinin (CIA, MİT, KONTR-GERİLLA) eseridir.

Türkiye devriminin bütün sorunları son tahlilde ABD emperyalizminin tasfiyesi sorununa sıkı sıkıya bağlıdır. Bu nedenledir ki; BAĞIMSIZLIK SORUNU MÜCADELEMİZİN BAŞ STRATEJİK HEDEFİDİR. Kimse Türkiye'deki Amerikan gerçeğini göz ardı etmemelidir. İşçi sınıfının mücadelesinin bütün alanlarında eylem planı düzenlenirken Türkiye'deki Amerika ve CIA gerçeğinin göz önüne alınmasını sağlamalıdır. 1 Mayıs'ın bize öğrettiği bir ikinci ders de Türkiye'deki ABD emperyalizmi ve CIA gerçeğidir.

BURJUVAZİ HAKKINDA İYİMSERLİĞE YER YOK, BURJUVAZİ KAN VE ZULÜM DEMEKTİR!

1 Mayıs 1977 provakasyonunun en önemli uyandırıcı ve eğitici etkilerinden biri de, burjuvaziyi halka tanıtmış olmasıdır. Hiçbir şey işçilere, 1 Mayıs'taki kurşunlar ve çığlıklar kadar çarpıcı bir tarzda burjuvaziyi anlatamaz. 1 Mayıs üzerine biz yorum yaparken revizyonistleri eleştiriyorduk. Onların 1 Mayıs'ı bir "şenlik" olarak görmelerine günümüz Türkiye'si koşullarında karşı çıkıyorduk. 1 Mayıs'ı bir şenlik olarak görmek diyorduk, "onun devrimci niteliğini ve devrimci ruhunu ihmal etmek, yok etmek ve çarpıtmaktır. Burjuvazi tarafından kabul edilecek yönlerini abartmaktır." Oysaki, bu görüşümüz yetersizmiş ve yetersiz olduğu için de yanlışmış. Burjuvazinin 1 Mayısı bir şenlik-bayram olarak bile kutlanmasına tahammülü yoktur.

"1 Mayıs" diyorduk 55 yıldan sonra ilk kez kitlesel olarak 1976 da kutlandı ve burjuvazi hiç bir şey yapmadı,gücü yetmedi." Oysaki, bu tahlilin sonunu getirmeliydik. Burjuvazinin hiç bir şey yapmaması hiç bir şey yapmayacak olması demek değildir. Burjuvazi doğrudan karşı çıkıp bastıramadığı devrimci hareketleri provake eder ve etmeye çalışır. Bu bir kuraldır. Burjuvazi halka karşı savaşmaktan biran bile geri durmaz, burjuvazi halka vadedeceği yalnızca baskı ve zulümdür. 1 Mayıs'ın öğrettiği de budur.

REVİZYONİZM DEVRİMCİ İŞÇİ SINIFINA BURJUVAZİNİN VERDİĞİ UYKU HAPIDIR!

1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası bayramıdır. Ama bu sömürü ve zulme karşı savaşılan bir ülkede birlik, mücadele dayanışma günüdür. 1 Mayıs'ın anlamı ve önemi Türkiye'de bu yönü ile vurgulanmaktadır.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma yolunda yürüttüğü bütün eylemler burjuvazinin gizli ya da açık saldırılarına hedef olmaktadır. Bir eylemin burjuva anlamda bile yasal olması faşist burjuvaziyi saldırı yapmaktan ala koyamaz. Faşizm, azgın bir saldırı demektir. O kendi sınıfının bile koyduğu kuralları çiğner. 1 Mayıs'ın yasal bir gösteri olması nedeni ile herhangi bir saldırı olmayacağını sananlar çokkötü aldandılar. Önce gizli provakasyon olarak başlayan saldırı, daha sonra panzerli, tabancalı açık saldırı biçimine dönüştü. Eğer panzerler ve toplum polisi sahneye çıkıp provakasyonu sürdürmese idi o provakasyonun sonuçları bu ölçülere varmazdı. Ama elsette düzenlenen planda bu da vardı.

Proletarya burjuvaziden "kanuni himaye" bekleyemez. Her sınıfın kanunları o sınıfı himaye eder. Eğer başka bir sınıf bunlardan yararlanmaya başladı ise toplum yeni bir güçler dengesine yönelmiştir. Bu hesaplaşmada ise her sınıfa gücü ve mücadelesi kadar "yasal hak" vardır.

Ama revizyonizm (sendikalizm) kürsüden "devletin güvenlik güçlerini" yardıma çağırıyordu.

1 Mayıs'ın öğrettiği ve gösterdikleri arasında bu iki paragraf önemli yer tutar.

İşçi sınıfı kendisini yine ancak ken

disi savunur.

Evet. Sendikalizm kürsüden "devlet güvenlik kuvvetlerinden" himaye istiyordu. Miting öncesi "20.000-30.000" görevli gibi sözlerin tamamen bir balon olduğu anlaşıldı. Saldırı başlayınca 2-3000 işçiden gayrı tüm güvenlik görevlileri alanı terkettiler. "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" diyen İGD'liler en önde kaçtılar. Anlaşılan o ki, "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" diyenler faşist saldırı karşısında yol değiştirmişlerdir. Mitinge de, kürsüye de işçiler sahip çıkmışlardır. Revizyonizm burjuvaziye hizmeti, özünde bir mücadele kaçıklığının, bir sınıf savaşçısı olamama ödlekliğinin de bir ürünüdür. Miting alanında İGD'lilerin ve o çevreye yakın olanların gösterdiği basiretsizliği, ödlekliği en başta İGD'nin ve revizyonizmin ideolojik etkinliği altında olan işçiler ve devrimci genç arkadaşlar olmak üzere her sınıf bilinçli işçi her emekçi, emekten yana herkes değerlendirmelidir.

Kaçan bütün görevliler ödlek miydi? Katiyen. Bir savaşta en yetkin, en yiğit askerlerden oluşan ordular bile eğer savaşa hazırlanmamışlarsa baskın yiyecekleri konusunda uyarılmamış ve o tarzda örgütlendirilmemişlerse esas düşmanın değil çevredeki birkaç yabancı kuvvetin saldırısına göre yani bir umacıya göre görevlendirilmişlerse ve nihayet komutanların tamamen basiretsiz bir kurmayı oluşturuyorsa ve saldırıda kaçıyorlarsa... Evet, en yiğit askerler bile savaşta paniğe kapılabilirler.Biz, 1 Mayıs'ta görevli olan iyi niyetli İGD'li arkadaşlarımızın kapıldıkları paniği böyle yorumluyoruz ve tek doğru yorum da budur.

Mitinge yapılan saldırılar nerelerden olmuştur. Intercontinental, otel, ve sokak başları, Sular İdaresi, Tarlabaşı çıkışı. Tüm bu noktalar miting alanının 100 m. uzağı bile değil, hemen çevresidir. Miting güvenliğinden görevli olan kurmay 10 m. civarı bile denetlemiyormuş. Elbette kafalarında "Mao'cu" umacısından başka şey taşımıyanlardan böyle bir savunma planı beklenemez. Ama kısaca belirtmekte yarar var ki, sıradan bir takım komutanı bile bir mevkide mevzilenirken üstlendiği yerin civarını denetim altına alır. Tabii bunu savaşan bir takım komutanı yapar. Ama DİSK'in 1 Mayıs tertip komitesi, güvenlik görevlisi ve ekibi sınıf savaşının bir parçası değil, bir "şenlik" yaşadıklarını düşünüyordu. Zaten kendi ifadeleri ile 1 Mayıs "karnaval" düzeninde kutlanacaktı. O, mitingde faşizm tarafından yapılacak bir saldırıya karşı savunma görevlerini burjuvaziye bırakmıştı. "Devletin güvenlik güçleri" o zihniyetçe 1 Mayıs'ta güvenlik gücü olabilirdi. Oysa 1 Mayıs, öğretti ki, işçi sınıfı kendisini ve müttefiklerini ancak kendisi savunabilir.

SORUMLULAR HESAP VERMELİDİR!

Savunma sorunu sözkonusu olunca DİSK yönetiminin kademe, kademe sorumlulukta şıdığını belirtmeliyiz. 1. derecedeki sorumlu tertip komitesi ve başlıca güvenlik görevlisi ve kurmay ekibidir. Bu adamlardan mutlaka hesap sorulmalıdır. Askercil benzetmeyle konuşursak, bir savaş alanı olmuştur, yenilgiye uğranılmıştır. Kimdir sorumlu?.. "Düşman çok kuvvetli, kurnaz, ne yapalım. Oldu işte!" mi denecektir? Savaşta yenilgilerin hesabını kim verir? Komutanlar ve kurmayları. 1 Mayıs mitinginde açık bir yenilgi vardır, işçi sınıfı mücadelesi için bunun nedenleri ve sorumluları bellidir. Aynı sorumlular aynı yanlış nedenlerde (çizgilerinde) ısrar ediyorlar ve bu adamlara hiçbir şey yapılmıyor. Rütbeleri sökülmüyor, görevlerinden alaşağı edilmiyorlar. Bu olmaz işte. Yenilgi ile sonuçlanan savaşları yöneten komutanları görevden uzaklaştırmayan ordu, daha büyük yenilgileri hak etmiş olmaktadır. DİSK 1 Mayıs tertip komitesi ve güvenlik görevlisi ve kurmayı bellidir. Bu işe neden olan "Askerlik anlayışı", yani siyasal çizgileri de bellidir. Bu çizgi yıkılmalıdır. Bu iflah olmaz revizyonistler alaşağı edilmelidir. Örgüt, ancak bu yapılırsa yanlışlardan uzaklaşır, güçlenir. Sınıf mücadelesi böylece başarı ile yürütülebilir.

İkinci sorumlu ise, DİSK Merkez Yürütme Kuruludur. Çünkü tertip komitesini o atamıştır ve 1 Mayıs 1977 kaderini "ilerleme" çizgisinin eline MYK teslim etmiştir. DİSK MYK üyeleri, bir (hukuk müşaviri) istisna olmak üzere diğer tertip komitesi yetkililerinin

tutumunu ve yeteneklerini bilmiyorlar mıydı? Herbiri tam bir insan sarrafı olan MYK üyeleri elbette bu ekibin yeteneklerini biliyorlardı. Onlar ne kalitede ve hangi çizgide adamları atadıklarını biliyorlardı. Bugün 1 Mayısın sorumluluğunun DİSK'in payına düşen bölümünün en büyüğü bu ekibe ve ünlü "İlerleme" çizgisine aittir. Bunu da biliyorlardı ama yine de atadılar ve yine bugün ses çıkarmıyorlar. Çünkü sen dika içi denge hesapları vardır. Onlar için bu hesaplar çok şeyin önündedir. İş te sendikalizm budur. Bu nedenledir ki, sendika içi demge hesapları ile devrimci hareketi yönetmek bir arada yürümez. Çünkü gerek kitlesel uyanış ve eylem, gerekse politik mücadele daima kendiliğindenciliğin bir biçimi olan sendikalizmi aşar.

İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL LİDERLERİ SINIF MÜCADELESİNİN VE ÖZELLİKLE POLİTİK MÜCADELENİN DE LİDERLERİDİRLER DİYE BİR KURAL OLAMAZ, ÇOĞU KEZ BUNUN AKSİ GERÇEKTİR. AMA TARİHTE İŞÇİ SINIFI ÖNDERLERİNİN SENDİKA ÖNDERLERİ ARASINDAN YETİŞMİŞ ÖRNEKLERİ PEK AZDIR. GÜNÜMÜZDE BAZI SENDİKA ŞEFLERİNİN AYNI ZAMANDA PARTİ ÖNDERLERİ OLMAK İSTEMELERİ, ONLARI PROLETER SOSYALİST DEĞİL, YALNIZCA KARİYERİST SENDİKACILAR OLDUKLARINI GÖSTERİR.

1 MAYIS'DA YENİLEN REVİZYONİZMDİR!

1 Mayıs'da bir büyük kilometre taşı dikildi. Sınıflar mücadelesi açısından zengin öğretilerle dolu bir deney yaşandı. 1 Mayıs işçi sınıfı için bir yenilgidir. Ama geçici bir yenilgidir. Günlük ölçüler açısından bir yenilgidir. Tarihi anlamda bir yenilgiden söz edilemez, 1 Mayıs'da yenilen, asıl olarak işçi sınıfı ve onun şaşmaz eylem kılavuzu bilimsel sosyalizm değildir. 1 Mayıs'da yenilen revizyonizm ve sendikalizmdir. Bu burjuva akımlarının iflah olmaz takipçileridir. Gelişen olaylar, emperyalizmi ve faşizmin yarattığı bütün terör ve panik ortamına rağmen kitlelerin ve tabii başta işçi sınıfının (yediği ağır silleye rağmen) kararlılıkla mücadeleye devam azmini ispat etmiştir.

Ne Maocuların "sosyal-faşizmin" ve KGB safsataları, ne revizyonistlerin "Mao'culuk umacısı" etrafında kopardıkları yaygara kitleleri aldatmıyor. Onlar bu tür iddialarıyla CIA, MİT, KONTR-GERİLLA'nın değirmenine su taşıyorlar ve en geniş işçi, emekçi çevreleri, (mutlulukla ve iftiharla söyleyebilirizki) bu safsataların peşinde koşanların gerçek yüzlerini kolaylıkla teşhis edebiliyorlar.

FRAKSİYONCULUK 1 MAYIS'DA DA ZARARLARINI KUSMUŞTUR!

1 Mayıs'ta eğer bir rastlantı değilse, ki bizce bilerek yapılmış bir iştir. Kurtuluş, Emeğin Birliği, Bağımsız Türkiye ve Proleter kortejinin genel yürüyüş kolunun diğer bölümleri ile Mao'cular arasına tampon olarak yerleştirilmesi, hele DEV-LİS örgütünün (1 Mayıs'a katılan en genç insanların, liseli öğrencilerin) tam (revizyonist kafasına göre) saldırı beklenen "Mao'cu" grubun önüne yerleştirilmesi ödlekçe, alçakça, haince bir plandır. Bir kısım insanlar bunun bir rastlantı olduğunu söyleyeceklerdir. Şimdi mitingin güvenlik görevlileri kurmayının kafası ile düşünelim: "Mitinge esas saldırıyı CIA, MİT, FAŞİZM değil de Mao'culardan bekliyoruz." Mitingin bütün savunma işlevlerini bu plana göre kurdular. Oysa "Mao'cu umacıların" karşısında hiçbir önlem almadılar ve önlerine her türlü şablonculuğu red eden Türkiye devriminin sorunlarını yaratıcı bir bakış açısı ile ele alan çeşitli grupların ortak kortejini yerleştirdiler. Tam önüne de Liseli genç devrimcileri koydular. HK, HB, HY gruplarının olduğu gibi değerlendirenler için bu durum önemli bir sorun değildir. Ama bu grupların mitingi silahlı olarak basacaklarını bütün miting güvenliğini başlıca sorunu halinde görenler için, yani "ilerlemeci" revizyonistler için bu davranışın bağışlanabilir yanı yoktur. Onların kör bir fraksiyonculuk yaptıkları her tutumları ile açıkça görülmüştür. Liseli gençleri bir çatışmanın tamponu olarak gören zihniyet bağışlanamaz. Böyle görmediklerini iddia etseler bile onları kortej içinde öyle bir konuma yerleştiren yönetimin aptallığı bağışlanamaz. Ama kesinlikle iddia ediyoruz ki, bu işi bilerek yaptılar.

Eldeki tüm veriler açıkça göstermektedir ki, 1 Mayıs'ta örgüt disiplini adına DİSK adına koyu bir fraksiyonculuk yapılmış ve bu tutumun hangi sonuç-

lara vardığı açıkça görülmüştür. İşçiler fraksiyonculuğun, üstelik kendi örgütleri olan DİSK'in adı kullanılarak bunun yapılmış olmasının değerlendirilmesini yapacaklardır. DİSK, DİSK'in adını küçük grup çıkarlarına alet etmek istiyenlerden hesap soracaktır.

1 Mayıs provakasyonunu düzenleyenler kendilerine nerede gözden saklanabilecek yer buldular? Bu sorunun cevabı provakasyondan çıkarılması gereken önemli derslerden birisi olacaktır. Tüm olayı yaşayanların bildikleri gibi ilk ateş yani provakasyonun işareti HK, HB, HY nin olduğu yerde patlatılmıştır. O sıkılan kurşun kuvvetli bir olasılıkla bir ajan-provakatöre aittir. 1 Mayıs (bir kez daha yineleyelim) ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerinin eseridir. Ama ormanı yakmak isteyen bir kimse bu işe yaş yaprakların olduğu yerden başlamaz. Ormanı yakmak isteyen bir kimse için kurumuş ağaçlardan ve çalılardan oluşan bölüm ne ise, 1 Mayısta da HK, HB, HY'nin bulunduğu konum bu idi.Özellikle "Mao'culuğun" ideolojik etkisi altında bulunan işçiler, emekçiler diğer genç arkadaşlar savundukları siyasi çizginin nerelere vardığını iyi değerlendirmelidirler. Bir devrimci hareket neyi savunursa savunsun başlıca sakınması gereken şey sınıf düşmanlarının işine yarayacak davranışlardan kaçınmaktır. Bir hareketin mensupları önderleri kim olursa olsun kendilerini karşı-devrimin yedek kuvvetleri durumuna iten bütün unsurları tecrit etmelidirler, reddetmelidirler.

REVİZYONİZMİN, FAŞİZM TAHLİLİ İFLAS ETMİŞTİR!

Proleter'in 3. sayısında "faşizme geçit yok" sloganı üzerine yazılan yazıda, konuya ayrıntılı olarak değinilmişti. 1 Mayıs'ta revizyonistlerin "tırmanan faşizm-faşizme geçit yok" biçiminde formüle edilecek faşizm tahlilleri kelimenin tam anlamı ile paramparça olmuştur. Siyasal iktidarı ele geçiren ve yukardan aşağıya yaygınlaşan faşizm, bugün "polis devleti hüviyeti" kazanmış olan "devlet erkini" kullanarak bütün yan faktörlerin yanı sıra esas olarak devlet erkine dayanan bir kurumlaşma süreci içinde büyük yol katetmiştir. Bu süreçte karşı karşıya gelmiş kuvvetlerin mekanik olarak birbiri ile mücadelesi değil çok yönlü çaprazık bir mücadele yöntemi gereklidir. Türkiye halkının bugünkü demokrasi mücadelesi, anti-faşist mücadelesi faşizme geçit vermemek değil onu yıkmak, tasfiye etmektir.

Revizyonistler de tahlillerinin iflas etmiş olduklarının farkındalar. Şimdi işi tevil yoluna dökmüş durumdalar. "Ben onu demek istememiştim" gibi lafı dolandırabilmenin basit ve fakat bilinen bir yolunu tuttular. Sorunu çok genelleştirdiler. Şimdi "Şili'de, Türkiye'de ve bütün dünyada faşizme geçit yok" diyorlar.

Hiç bir düşünen insan şu satırları yazmaz. Sözüm ona sorun genelleştirilecek ve durumu kurtaracaklar. Ama bu bir bataklıktır, çırpındıkça batarsın. Şili'de Türkiye'de faşizmi aynı biçimde tahlil etmek ancak basit kafaların "ÜRÜN" ü olabilir. Faşizme karşı mücadele konusunda enternasyonal planlarda sürekli olarak faşizmin çeşitli ülkelerdeki biçimleri ve uygulamalarındaki farklılıklara dikkat edilmesi öğütlenmiştir. Konumuz, 1 Mayıs'tan çıkarılması gereken dersler. Revizyonizmin faşizm tahlilinin eleştirisine girmek ayrı bir konu. Biz kısaca işin hangi noktalara vardığını göstermek istedik.

1 Mayıs'ta revizyonizmin, faşizm tahlili iflas etmiştir. Faşizm tırmanan değil halkın ve ülkenin başında var olan bir gerçektir.

"PROVAKASYON" PROVAKASYONUNA DA DİKKAT EDELİM!

Türkiye'de genellikle "sağ" pasifist çizgilerin çok sık kullandıkları bir deyim var: "Provakasyona gelmeyelim." Kendileri dışındaki her olay, her devrimci atılıma "tertip" mantığıyla bakan ve "Provakasyon" çığlıkları koparan bu adamlar provakatörlere hizmet ediyorlar. Yalancı çoban misali bunların yerli yersiz "provakasyon" diye yaygara koparmaları provakasyon konusunda herkesi yalancı çobanı köylülerinin durumuna itiyor. Bir gün sürüyü kurt basıyor ama aldıran olmuyor.

Başta da belirttik; evet devrimci uyanıklılık gösteremedik. Ama böyle de provakasyon fobisine kapılmamak gerekir. Provakasyon her zaman olabilir.Burjuvazinin işi bu. Bizim ise kitle çizgisi ve örgüt disiplini ilkelerine uy-

dukça başa çıkamayacağımız hiçbir provakasyon yoktur. Kitle çizgisi ve örgüt disiplini... Bu kural burjuvaziye karşı sınıf mücadelesinde bize rehber olmalıdır. Yoksa biz rotasını kaybetmiş ve kaptanı kaybolmuş bir geminin açık denizdeki haline her zaman düşebiliriz.

1 Mayıs zengin deneylerle doludur. Devrimci hareketimiz tartışma, karşılıklı eleştiri ve ortak çalışma ile bu olaydan çok büyük deneyler çıkarabilir ve bunu kalıcı hale getirebilir. Getirmelidir de.

Biz bu yenilgiyi birçok zaferin anahtarı haline dönüştürebilmenin biricik yolunun da bu olduğuna inanıyoruz.

"1 Mayıs ders'leri" başlıklı bu yazımızın sorunun noktalanması değil, yeni bir başlangıç olması dileği ile...

«sol çocukluk» mu? proleter taktik mi?

(Baş tarafı sayfa 1'de)

Proleter sosyalistler 5 Haziran seçimlerine kayıtsız olamazdı. Çünkü,seçim işçisiyle, köylüsüyle tüm halkın sorunu idi. Biz, Proleter olarak seçimler konusundaki görüşlerimizi meclisten erken seçim kararı çıkmadan Proleter'in 1. sayısında "1977 Seçimleri ve DİSK kararı üzerine" ve 3. sayıda "Sosyalizmin bayrağını meclise dikmek mi? MC'nin bayrağını alaşağı etmek mi?" başlıklı iki makale ile sosyalistlere ve kamuoyuna açıklamıştık. Bizim bu yazıyı kaleme almadaki amacımız, 5 Haziran seçimlerinin genel değerlendirmesiyle birlikte seçimler hakkındaki görüşlerimiz nedeni ile PROLETER'i tutarsızca eleştiren "Emeğin Birliği" ne cevap vermektir.

Önce şunu belirtelim ki; "Emeğin Birliği" nin yazarı seçimlerle ilgili olarak bizi "Oylar CHP'ye" dediğimiz için reformist burjuvazi ile blok kurmak ve işçi sınıfı mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmak ve burjuvaziyle uzlaşmakla suçluyor. Yazarın Proleter'in görüşlerini bilmediği gibi, Proleter'i okumadığı apaçık belli oluyor. Yazar, kendi görüşlerinin doğruluğunu ispat etmek için "Lenin" den yaptığı alıntıları da saptırarak dayanak olarak kullanıyor. Sayın yazar (!) bu ciddiyetsizlik niye? Yaptığınız alıntılar için yazının tümünü okudunuz mu acaba? Herhalde satır aralarını gözden kaçırmışsınızdır... Bu yazının başlangıcında biz de Lenin'den bir alıntı yaptık. Sayın yazarın işine gelmediği ve göremediği bölümleri gözler önüne sermek için, daha da sergilemek için.

Sınıf mücadelesi gereği Proleter sosyalistler olaylara diyalektik materyalist ve somut durumların somut tahlili ilkesi ışığında bakarlar. Hele olay, içinde bulunduğumuz şartlarda seçim gibi önemli bir sorunsa, bunu kayıtsız kalmak ve olayın önemini kavramadan, "Seçim bizim sorunumuz değildir" demek herşeyden önce kitle çizgisine ters düşmek ve sorumsuzluk demektir. Çünkü 5 Haziran seçimleri ülkemizde sermayeye ve emperyalizme karşı sınıf savaşı veren işçiden köylüye, küçük memurdan zanaatkâra, evde evlat acısı çeken analara kadar tüm insanların önemle üzerinde durdukları bir olaydır. Böylesine önemli bir olaya tarafsız kalmak, sorumsuzca davranmak, emperyalizmin uşağı faşist MC'ye çanak tutmaktan başka birşey değildir.

Proleter sosyalistler, seçim gibi önemli bir sorunun üstüne ülkenin içinde bulunduğu objektif şartları göz önüne alarak bu işten en kârlı çıkmak için doğru bir stratejinin ürünü olan doğru bir taktikle gitmek zorundadırlar. "Proleter", bu konudaki görüşlerini kendinden emin olarak yeterince açıklamıştır. Şimdi "Emeğin Birliği" nin seçim siyasetine ve bize yönelttiği eleştirilere bakalım.

Seçimler konusundaki strateji ve taktiğimizden dolayı, CHP'nin ne olup, olmadığı konusundaki görüşlerimizi dikkate almayan yazar, yazmış olmak için çala kalem yazmış. Bakınız yazarın CHP konusundaki görüşlerine: "CHP yığınsal bir küçük burjuva temel üzerinde, orta ve tekel dışı kalmış burjuva katmanlarla birlikte, sosyaldemokrat reformist bir burjuva parti haline gelmiştir. Üstelik bu parti reformist tekelci burjuvazinin kontrolu altına geçip, işbirlikçi tekelci burjuvazinin bir kesiminin sözcüsü durumuna düşmüştür." (abç) Burada yazarın iki fikri birden savunduğu göz önüne alınmalıdır; O da tekelci burjuvazi ve işbirlikçi burjuvazi. Yazara göre CHP tekelci burjuvazinin kontrolü altına girmiş, işbirlikçi tekelci burjuvazi-

nin de bir kesiminin sözcüsü durumuna düşmüştür. Acaba bunlardan hangisi? Bize göre CHP bir kitle partisi olarak içinde barındırdığı emekçi yığınların değil, reformist burjuvazinin partisidir. Ve onun sözcülüğünü yapmaktadır. Burada yazarın bu iki bakış açısına Lenin'den bir alıntıyla açıklık kazandıralım: "Ama, işçiler açıklık istiyorlar ve onu elde edecekler, çünkü örgütlerinin birliğini diplomasi ve kaçamak temelinde değil değişik "eğilimlerin" kesin değerlendirmesi temelinde kurmak istiyorlar. Bu konudaki iki ya da daha fazla görüşü olanlar zavallı .... nasihatçılardır." (Lenin, Birlik Sorunu, sayfa 84).

Devam edelim yazarın görüşlerini incelemeye: "Faşizmle uzlaşan B.Ecevit, O. Eyüboğlu ve A.Topuz ile bunların yönetimdeki üstünlüklerine karşı mücadele eden muhalefet kanadı..." Bu görüşe bir şart ile katılmamak elde değil. O da faşizmle uzlaşmayı reddeden muhalefet konusu (Ecevit'in ne olduğuna bakınız 'Proleter 1. sayı, Faşizme Karşı Mücadele'). CHP içinde faşizme karşı olanlar, muhalefetin başını çekenler ve bunların ahbap çavuşları değil, bizatihi CHP'nin bugün için tabanını teşkil eden geniş emekçi yığınlarıdır ve onların uzantısı bir takım parlamenterlerdir. CHP-MSP koalisyonu döneminde emperyalizmle çok iyi uzlaşan ve Osmanlı Bankası'nın devletleştirilme süresi geldiği halde maliye bakanı olarak bunu yapmayan muhalefet başkanından ve şürekasından anti-faşist olması beklenemez. Zaten tutarlı bir anti-faşist olmak için önce tutarlı bir anti-emperyalist olmak gerekir. Çünkü, faşizm bizim gibi yarı-bağımlı, yarı-sömürge ülkelerde emperyalizmin uzantısıdır.

"Emeğin Birliği"nin seçimlerle ilgili görüş ve taktikleri ise, "seçimlerde işçi sınıfının burjuva parlamenterizmine karşı devrimci görevini yerine getirecek, işçi ve yoksul köylü milletvekilleri grubunun oluşturulması gerektiği..." içinde bulunduğumuz koşullarda Türkiye işçi sınıfı hareketinin örgütsüzlüğü, dağınıklığı ve fraksiyonlar arası çatışmalar, seçimlerde ortak bir platformda alınan kararlar üzerine inşa edilmiş bir siyasetin uygulanamamasının baş nedeni olmuştur. Bu nedenlerledir ki, proleter sosyalistleri seçimlerde burjuvaziye karşı bir güç olarak çıkma ve parlamentoyu proletaryanın gelecek iktidarı için bir araç olarak kullanma olanaklarından yoksundur. Eğer durum böyle olmasa idi ve sol hareketimizin bütünlüğü örgütsel olarak mümkün olsa idi aptestinden emin hiçbir proleter devrimci "Oylar CHP'ye" diyemezdi. O zaman yapılacak iş proletaryanın bağımsız siyaseti doğrultusunda parlamentoya girmek veya emperyalizme ve faşizme karşı tüm ülkenin ilerici, yurtseverleri, demokratları ve anti-faşistleri ile güç birliği oluşturmaktır. Ve oyların demokrasi cephesine gelmesini sağlamaktır.

Tüm bunlardan mahrum bir devrimci hareket düşününüz (ne yazık ki, bugün acı ama gerçek) ne yapılması gerekir? Bizce yapılması gereken şey devlet kurumlarını faşistleştirme mücadelesi veren, bunu büyük ölçülerde gerçekleştiren Amerikan emperyalizminin uşağı faşist MC'ye karşı, MC'yi yıkmak için, meclis aritmetiği, seçim yasası gereği, sokaklarında insanların vurulmadığı, grevlerin basılmadığı demokratik bir ortam için CHP'ye oy vermek atılacak ilk adımdır.

Proleter, seçimler ve CHP'ye oy verme konusunda görüşlerini şu şekilde formüle etmiştir.

1) Amerikan uşağı faşist MC'nin teşhiri,

2) Demokratik hak olan oy hakkının kullanılması,

3) Oylarımızı neden CHP'ye verdiğimizin, CHP'nin ne olup olmadığının ondan ne beklenildiğinin, CHP'nin burjuva yapısının işçi sınıfı ile uzlaşmaz doğasının açıklanması,

4) İşçi sınıfına yabancı bir düzen partisi olan CHP'nin burjuva niteliğinin açıklanması,

5) Bugünkü faşist, sömürü, zulüm, yalan düzeninin siyasal yönünün en geniş kitlelere kadar ulaştırılması ve açıklanması,

6) Seçim ortamında kotarılacak eylemler için proletaryanın bağımsız siyaseti olması ve sandık başlarında oy verirken bile proletaryanın bugünkü düzene karşı yürüttüğü toplumsal muhalefetin örgütlenmesi ve kendi sosyalist programımız doğrultusunda propaganda yapılması.

Proleter, bu görüşler doğrultusunda seçim taktiklerini oluşturmuştur. "Emeğin Birliği" ne gelince; yukarda seçimlerle ilgili olarak belirttiğimiz şartları hiçe sayarak örgütsüz, disiplinsiz bir şekilde parlamenterizme olan inançları doğrultu-

diği gibi, "PROLETER'i burjuvazi ile blok teşkil etmek, burjuva kuyrukçuluğu yapmak ve marksizme ihanet etmekle" suçluyor. Altı çizili kısımla ilgili söyleyeceklerimizi sonraya bırakarak önce blok ve burjuva kuyrukçuluğuna cevap verelim. Ve "Lenin"e bakalım:

"Proleter kanat burjuvadan hiçbir anlayış beklememekte ama çarlıkla gerçekten savaştığı sürece en kötüsünü bile desteklemekte..."

"Size vereceğimiz desteğin bir tek koşulu vardır; O da bizi düşmanımıza indireceğimiz darbe için daha iyi bir yere getirmesidir..." (Proletaryanın Demokrasi Müc. Sayfa 11).

Bizim baylar "Lenin" i bile inkar eder duruma düşerek PROLETER'in seçimler için getirdiği doğru taktikleri eleştirerek, zaten var olmayan yokluklarını var edebilmek uğruna boşuna çabalıyorlar. Ve devam edelim Lenin'e bakmaya:

"Almanya" solları "Frankfurt kitabçığında" ... öteki partilerle her türlü uzlaşmayı en büyük kesinlikle reddetmek... Her türlü dolambaçlı yolları ve anlaşma siyasetini reddetmek "diye yazıyorlar." "Bu solların, böyle fikirler benimsedikten sonra bolşevizme kesin olarak karşı çıkmamış olmalarına şaşmak gerekir! Çünkü Almanya sollarının, Ekim devriminden önce ve sonra bolşevizmin tarihinin dolambaçlı yollara başvurmalarla ve burjuva partileri dahil öteki partilerle anlaşmalarla ve uzlaşmalarla dolu olduğunu bilmemeleri mümkün değildir! (sol.kom.ço.has. s.73).

"Çarlığın iktidardan düşmesine kadar, Rusya'nın devrimci sosyal demokratları çok kez libarellerin yardımlarına başvurmuşlardır, yani bunlarla bazı pratik uzlaşmalar yapmışlardır. 1901-1902 de bolşevizmin doğmasından az önce Iskra'nın eski yazı kurulu burjuva liberalizminin siyasal lideri Struve ile, -çok uzun süreli olmamakla birlikte- belirli bir ittifak kurmuştuk. Aba bu burjuva liberalizmine karşı ve onun işçi hareketi içinde etkisinin en küçük belirtilerine karşı, en amansız ideolojik mücadeleyi sürdürmemize engel olmuyordu. Bolşevikler her zaman bu siyaseti gütmüşlerdir. 1905'den beri, işçi sınıfı ile köylülüğün liberal burjuvaziye ve çarlığa karşı ittifakını, sistemli olarak savunmuşlardır, ama buna karşın, burjuvaziyi çarlığa karşı desteklemekte hiçbir zaman kusur etmemişlerdir..." (Sol.kom. ço.has. s.76).

5 Haziran seçimlerindeki ülke koşullarını göz önüne alarak faşist MC'nin yıkılması için CHP'nin ne olduğunu bilerek geçici olarak oy hakkımızı CHP lehine kullanmaktan dolayı kuyrukçulukla ve proletaryaya ihanetle suçladığınız bizler gibi (Proleter), Sovyet devriminin lideri Lenin de geçici olarak burjuvaziyi desteklediğini, onlarla blok kurduğunu söylüyor. Yoksa Lenin de mi burjuva kuyrukçuluğu yapıyor? Ne dersiniz?

Ve biz yine Lenin'le devam edelim:

"Savaşın düşman için elverişli olduğu açıkken, savaşın bizim için elverişsiz olduğu besbelli iken, savaşı kabul etmek bir cinayettir ve bizim için elverişsiz olan bir savaştan kaçınmak için -dolanbaçlı yollara, anlaşmalara ve uzlaşmalara başvurmayı bilmeyen devrimci sınıf siyasileri beş para etmezler." (aynı eser, s.83).

Lenin'in yukarıdaki pasajından anlaşılacağı üzere proleter sosyalistler savaşı sunda, burjuva parlamentosunda koltuk kapmak için, gösterdikleri bağımsız adayların desteklenmesini istiyorlar.

Bu isteklerine kılıf olarak da "devrimci görevi yerine getirmek için işçi-köylü milletvekillerinin meclise sokulması gerektiğini" savunuyor. Bunu nasıl yapacaksınız? Türkiye'nin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında (yukarda somut koşulları açıkladık) bugün için buna imkan olmadığı ortadadır. Seçimler sonunda, tüm Türkiye'de olduğu gibi özel olarak da yedeğinizde sakladığınız Antep ve Adıyaman'da da durumunuzu gördük. Kitleler sizi, kitle çizgisinde yaşamadığınızdan dolayı bir kenara fırlattı. Bağımsız adayları desteklediğiniz illerin seçim sonuçları irdelendiğinde MHP'ye kazandırdığınız milletvekilleriyle öğünebilirsiniz. Antep seçim sonuçları bunu doğrulamaktadır.

Proleter, seçimler konusundaki görüşlerinde belirtti ki; Türkiye'nin içinde bulunduğu somut durum ve seçim sistemi gereği TİP, TBP ve bağımsızlara verilecek her oy Amerikancı faşist MC'yi yeniden iktidara getirmek bugünkü sömürü ve zulüm düzeninin devamını sağlamaktan başka birşey değildir. Seçim sonuçları bunun ne kadar gerçek olduğunu kanıtlamıştır. "Emeğin Birliği" yazının baş tarafında belirtil-

düşmanın çizdiği sınırlar içinde yapmamalıdırlar. Eğer, savaş, düşmanın isteği üzerine yapılıyor ise yenilgi kaçınılmazdır. 5 Haziran seçimlerine Lenin'den yukarıda aktardığımız pasaj iyi bir örnektir. Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi burjuvazi ve onların uzantısı MC, savaşı kendi çizdikleri sınırlar içinde yaptırabilmek için alabildiğine saldırılar düzenlemiş, çeşitli provakasyonlar gerçekleştirmiş, kitleler üzerinde yılgınlık havaları estirmiştir. Saldırılar; Niksar, Şiran, Uşak olayları. Provakasyonlar ise; 1 Mayıs katliamı, Yeşilköy Hava Limanı ve Sirkeci Gar'ı... Tüm bunlarla devrimcileri katletmek, zindanlara doldurmak uğruna sol oyları bölmek istemiştir. Amerikancı faşistlerin ve işbirlikçi sermayenin bu oyunlarını boşa çıkarmak sosyalistlerin görevidir.

"Henderson'ların, Clynes, Mac Donald ve Snowden'lerin, iflah olmaz gerici oldukları doğrudur. Bunların, iktidara geçmek istedikleri ve bu yolda zaten burjuvaziyle koalisyon kurmayı yeğledikleri; burjuva kurallarına göre ülkeyi -yöneltmek- istedikleri ve iktidara geçince zorunlu olarak Scheidemann ve Noske'ler gibi davranacakları da doğrudur. Bütün bunlar doğrudur. Ama bundan, bunları desteklemenin devrime ihanet olduğu sonucu çıkarılamaz; bundan çıkarılabilecek tek sonuç, işçi sınıfı devrimcilerinin, devrimin çıkarı için bu baylara belirli ölçüde parlamenter destek sağlamaları gerektiğidir..."

"Bu, yüzbin kişilik takviye kuvvetinin savaş meydanına ulaşmasını sağlayabilmek amacıyla gerekli zamanı kazanabilmek için, -durmak-, -dolanbaçlı yoldan gitmek- ve giderek -uzlaşma- yapmak gerekirken, onbin askeri, ellibin düşmana karşı savaşa sokmak gibi bir şeydir. Bu aydın çocukluğudur; bu, devrimci bir sınıfın ciddi taktiği olamaz." (aynı eser, s.89-94).

Proletaryanın sosyalist devrimini gerçekleştirmek için kazanılacak olanakları, en iyi şekilde değerlendirerek, serbest örgütlenme olanağının elde edileceği bir ortamda işçi sınıfına ve geniş emekçi yığınlarına daha iyi siyasi bilinç taşıyacak bir ortamı elde etmek ve burjuvazinin sömürü düzenini ortadan kaldırmak için reformist burjuvaziye oy vermek kuyrukçuluk ve blokçuluk değil, devrimci taktiği en iyi şekilde kullanmaktır. Buna karşı çıkmak ancak siz "sol çocukların" işidir.

Bu yazıyı daha önce altını çizdiğimiz "ihanet" ile bitirelim. PROLETER seçimlerle ilgili görüşlerini Mart sayı-1 ve Nisan sayı-2'de açıklamıştır. Yazar bize yönelttiği eleştiriyi "Emeğin Birliği" nin 7. sayısında kaleme almıştır. Proleterin 1. sayısıyla "Emeğin Birliği" nin 7. sayısı arasındaki süre uzunca bir süredir. Bu süre içinde "Emeğin Birliği" Proleter'e çeşitli konularda öneriler getirmiştir, (Birlik üzerine) ve çeşitli demokratik eylemlere beraberce katılıp 1 Mayıs için ortak afiş basmıştır. Emeğin Birliği'nin 1 Mayıs için çıkardığı ve Proleter'in imzasını koyduğu özel sayı ve bildiri. Bu tür güç birliği ve eylem birliği yaptığımız bir siyasi görüşü ihanetle suçlamakla siz de hain olmuyor musunuz?

Proleter devrimci yazdığı yazının, söylediği sözün hesabını vermelidir. "Emeğin Birliği" yazarı, seçin sonuçları ortada. Ve seçimlerde siz ve benzerlerinizi yanlış siyaseti yüzünden faşist MC, iktidarı terk etmemek için çırpınıyor. Sizi hatalarınızı görmeye ve samimi olarak özeleştirinizi yapmaya çağırıyoruz. Bu dürüstlüğü göstermek devrimci ahlakın gereğidir. Bunu yapmazsanız Proleter ve Proleter sosyalistleri size gereken cevabı verecektir.

*
* *

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

Sahibi: Arif DEMİR * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: H.Haldun DAŞMAN * Yazışma ve İsteme Adresi: Şair Nedim Sokak, No.4-A Aşağıayrancı, ANKARA * Dağıtım: ANKARA - Ankara Dağıtım, İSTANBUL - TAN-DA * Baskı: Matbaası-İSTANBUL * Fiyatı: 5 TL. * Son Baskı Tarihi: 23/7/1977. BASKI - ÖZ-AKIN MATBAASI